

ΛΥΚΑΥΤΕΣ.

185949
(B12842)

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ.

ΥΠΟ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ.

ΕΤΗΟΙΣ

Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

1872.

ΛΥΚΑΥΤΕΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.22.Φ8.0004

ΤΩ

ΙΩΑΝΝΗ ΒΟΥΤΣΙΝΑ

ΑΝΔΡΙ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ

ΤΩ ΤΟΝ ΦΕΡΟΝΥΜΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ

ΣΥΣΤΗΣΑΝΤΙ

ΤΑΣ ΑΠΑΡΧΑΣ ΤΑΥΤΑΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ Ποιῆσας.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Δημοσιεύων τοὺς στίχους μου τούτους, μετὰ πολλὰς περιπετειάς, δέον κρίνω νὰ προτάξω ὀλίγα τινά.

Καὶ πρῶτον μὲν ὀφείλω νὰ εἶπω ὅτι δημοσιεύων τὴν συλλογὴν ταύτην, οὐδὲ ποιητοῦ ὄνομα ἔχω σκοπὸν ἢ ἀποκτῆσω, οὐδ' ἐπίδειξιν νὰ ποιήσω τῶν ποιητικῶν μου δυνάμεων. Γνωρίζω ὅτι ἡ μετριοφροσύνη τὴν σήμερον εἶνε ἡ ἀρετὴ τοῦ σурμοῦ. Ἡ ἀξία ὀφείλει ἐκουσίως νὰ καταβιβασθῆ, ὡς ἐλαστική σφαῖρα, ἢ ἀνυψωθῆ. Συνειθίσας ὅμως ἐξ ἄλλου, ἀέλποτε νὰ ἐμιλῶ ἐν εἰλικρινείᾳ, εἰλικρινῶς θὰ εἶπω ὅτι αἱ ποιήσεις μου αὐταί, κατ' ἐμὴν τοῦλάχιστον γράμην, ὀλίγην ἔχουσι τὴν ἀξίαν, ἅτε οὐσαὶ τὰ πρῶτά μου δοκίμια, δημοσιεύω δ' αὐτὰς τὸ μὲν ἕνεκα τῆς προτροπῆς πολλῶν φίλων μου, τὸ δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐπιμόνου αἰτήσεως τῶν χειρογράφων μου.

Γράφων εἰς τὴν χρυσὴν ἡλικίαν τοῦ ἔαρος τῆς ζωῆς, εἰς τὴν μαγικὴν τῆς νεότητος ἐποχὴν, καθ' ἣν εὐρὺς ὄριζον ἐκτυλίσσεται πρὸ ἡμῶν, καθ' ἣν τὸ ὄνειρῶδες συγγέεται μετὰ τοῦ πραγματικοῦ, καθ' ἣν τὰ πάντα ἐξωγκωμέτα φαίνονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ γνωρίζω δυστυχῶς ὅτι οἱ Ζεῦλοι καταπλημμυροῦσι σήμερον τὴν κοινωρίαν μας, ἠθέλησα, πρὶν ἢ ἐκθέσω εἰς τὴν δημοσιότητα τοὺς μυχίους αὐτοὺς παλμοὺς τῆς ἀπέριον καὶ ρεαριστικῆς μου καρδίας, νὰ γνωρίσω τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἀξίαν. Μὲ μόνην τὴν ιδέαν ταύτην κατήλθον εἰς τὴν κοινότητα, καὶ κατὰ τὸ 1870 ἀπέστειλα εἰς τὸν

ΚΑΡΤΩΝ ΤΕΤΡΑΚΤΥΠΩΝ ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ Ε. ΒΟΥΤΟΥΡΑ ΤΩΝ ΤΩΝ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ἐν τῇ ἀνὰ χεῖρας συλλογῇ ποιημάτων. Οἱ ΚΚ. Ἑλληνοδίκω
ἐν τῇ ἐπιεικῇ αὐτῶν, ἔκρινον εὐνοϊκῶς τὰ ἔργα μου, καὶ με-
ταξὺ τῶν τεσσάρων ἐπαινεθειῶν ὀπωσοῦν συλλογῶν, κατὰ τὸ
ἔτος ἐκεῖνο, τὴν τρίτην τάξιν κατέχει τὸ α Λυκαυγέσ. »
Ἰδὸν ἢ περὶ αὐτοῦ περικοπὴ τῆς ἐκθέσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ κ.
Ὁρφαρίδου.

« Λυκαυγέσ συλλογῇ διαφόρων ποιημάτων εἰς διάφορα
» μέτρα. Πολλὰ τῶν ποιημάτων τούτων, ἠδέως ἀναγινώσκου-
» ται, ὡς ἔχοντα στιχορρίαν ἀρμονικὴν καὶ βέουσαν καὶ εἰ-
» κόνας ἀληθεῖς καὶ ζωηράς. Καλὰ μᾶς ἐφάρησαν πρὸ πάν-
» των τὰ ἐξῆς. « Φῶς εἰς παράθυρον » καὶ ὁ Τυφλὸς
» ἐπαίτης. Τὰ δὲ ἐπιγραφόμενα Γ ὁ Βρέφος, ἢ Προδο-
» θείσα, καὶ ὁ Θάνατος τοῦ γέροντος, εἶνε καθ' ἡμᾶς
» εἶτι καλλίτερα. Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν. »

(Ἔπεται τὸ Βρέφος.)

« Ἰδὸν καὶ ἄλλη σφραγὶς τοῦ ῥομαντισμοῦ. Ἐνῶ τὸ ποιη-
» μάτιον τοῦτο ἄρχεται φαιδρῶς καὶ κἄπως Ἀνακρεοντικῶς,
» ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος καὶ πέραν μεταπίπτει εἰς τὸν ἐλεγειακὸν
» θρῆνον. Διαιτί; » κτλ.

Ἐύγνωμονῶ μὲν τῷ κ. Εἰσηγητῇ διὰ τοὺς ἄνωθι ἐπαίρους
ἀλλὰ δὲν δύναμαι οὐδ' ἐγὼ αὐτὸς ἂν ἀποκριθῶ εἰς τὴν τελευ-
ταίαν αὐτοῦ ἐρώτησιν. Ὅτε ἔγραφον εἶχον ἀνάγκην ὀδηγοῦ.
Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἡ σημερινὴ Ἑλληνικὴ ποιητικὴ τὸν ὄγκον καὶ
τὸ ψυμμήθιον ἐπιδιώκουσα, παρεξέκλιε πολὺ τοῦ φρονικῶ ἀν-
τὴς ῥοῦ· ὁ χεῖμαρος ἐπομένως παρέσυρε καὶ ἐμέ. Εἰς τὰ τε-
λευταῖά μου στιχορρήματα προσεπάθησα γὰρ ἰαθῶ ἀπὸ τῆς
ἀσθενείας ταύτης. Ἄν ἐπίτυχαι ἢ οὐ, περὶ τούτου ἢ Κοιρῇ
Γράμμη δόρυται μόνη ἂν ἀποφανθῇ.

Ὅφειλω γὰρ εἶπω ἐνταῦθα ὅτι εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἀπεισά-
λησαν μόνα τὰ μέχρι τοῦ ἐπιγραφομένου α ἢ προδοθεῖσα »
ποιημάτια, καὶ τινα ἄλλα, ἅτινα ἐνόμισα ἐξοβελιστέα. Τὰ
λοιπὰ δὲ, δὲν ἔσχον τὴν αὐτὴν τύχην, ὡς μεταγενεστέρως ἰ-
δόντα τὸ φῶς. Πάντα δ' ὁμοῦ πολλὰκις ἐπιδιώχθησα, τῇ συμ-
βουλῇ πειθόμενος διαφόρων φιλομουσῶν Κυρίων, εἰς τὴν κρι-
σιν τῶν ὁποίων ὑπέβαλον αὐτά.

Δοκιμίων, ἐπομένως. ὄντων, γεσσοῦ μόνον ἀσθενῶν λα-
ρυγγισμάτων, τῶν ποιημάτων τούτων, παρακαλῶ τοὺς ἀνα-
γνώσοντας γὰρ φανῶσιν ἐπιεικεῖς, ἐνθαρρύνοντες οὕτω τὸν ρεα-
λικόν μου κάλαμον.

Περαιῶν, χάριτας ὁμολογῶ πρὸς τοὺς ἀξιολίμους κυρί-
ους, ὅσοι εὐηρεστήθησαν καὶ δημοσίᾳ γὰρ ἐπαινέσωσι τὰ ἔργα
ταῦτα, πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς φίλους μου, οἵτινες μετὰ ζήλου καὶ
προθυμίας μοι παρέσχον τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν προκει-
μένην ἐκδοσιν καὶ πρὸς πάντας τέλους, τοὺς ὅπως δήποτε συν-
δραμόντας με.

Ἐγραφον ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας τῇ 25 Ἰουλίου 1879.

ΧΑΡΑΔΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΔΥΚΑΥΤΕΣ.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑΤΑ.

Μ' ἀρέσκει, ναί, πάρα πολύ, εἰς βρεμβασμούς νὰ μένω,
Εἰς ὄνειροπολήματα πολὺ εὐχαριστοῦμαι·
Τὸν ζοφερὸν ὀρίζοντα τοῦ μέλλοντος λευκαίνω,
Τότε θαρρῶν καὶ ἄφροντις τὸ μέλλον δὲν φοβοῦμαι.

Συχνάκις ὑπὸ γηραιῶν καθήμενος πετέαν,
Ἐνῶ παρὰ τοὺς πόδας μου τὸ ρεῦμα κελαρύζει,
Αἶρω τοῦ παρελθόντος μου τὴν φωτεινὴν αὐλαίαν
Κ' ἐν ὄνειρον τὸ πνεῦμά μου ἀφίνω νὰ λικνίζῃ.

Κ' ἐκεῖ βρεμβῶς, ὀρίζοντα παρατηρῶ ἄλλοιον
Καὶ εἰς τοῦ ἐφιάλτου μου ἀναπολῶ τὰς ὥρας
Λησμονηθείσας ἐποχὰς, παρῶχημένον βίον
Καὶ εἰς ὄνειρων μαγικὰς περιπλανῶμαι χώρας.

Κ' ἐνῶ τὴν γῆν τὴν πέριξ μου τὸ πένθος περιβάλλει,
Καὶ τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ, φατὰ σινδόνη κρύπτει,
Βλέπω τὸ ἔαρ μειδιών, καὶ τ' ἀνθηρὰ του κάλλη

Μ' ἀρέσκουσιν οἱ ρεμβασμοί, αἱ ὄνειροπολήσεις,
 Τὴν στεῖραν φαντασίαν μου πολὺ εὐχαριστοῦσι,
 Ὡς τέρπουσι τὸ νήπιον αἱ ἐλαφραὶ δονήσεις
 Ὅτε αἱ χεῖρες τῆς μητρὸς τὸ λίκνον του κινουσι.

Ἄναπολῶ τὰς ἡδονὰς τοῦ παρελθόντος βίου,
 Τὰς παιδιὰς ἀναπολῶ, ὅτε παιδίον ἦμην,
 Ἄναπολῶ τὸν σταλαγμὸν τοῦ μητρικοῦ δακρύου,
 Ὅτ' εἰς τὴν κλίνην μου νοσῶν ἡσύχως κατεκειμήην.

Μ' ἀρέσκουσιν οἱ ρεμβασμοί· πολὺ εὐχαριστοῦμαι
 Εἰς ὄνειροπολήματα, καὶ πλάττω καὶ μὴ θέλων.
 Ἄναπολῶν τὸ παρελθὸν, εἰς τὸ παρὸν ἀρκοῦμαι
 Κ' ἐλπίδων πλήρης καὶ θαρρῶν προσβλέπω εἰς τὸ
 [μέλλον.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ ΜΟΥ.

Ἐξέπνευσεν ἡ λύρα μου, ἀφοῦ ἀγωνιῶσα
 Εἰς τὴν Ἥχῳ ἀπέστειλε παράπονά της τόσα·
 Ἀφοῦ ἐγὼ ἀπέκαμον παλαίσας πρὸς τὸν πόνον,
 Ἀφοῦ ἐκείνη ἔχυσε τὸν τελευταῖον στόνον,
 Ἀφοῦ μὲ κατεδάμασε τῆς Εἰμαρμένης λύσσα,
 Τὸν τελευταῖον στεναγμὸν ἐξέπνευσεν ἀφεῖτα.

Ἦμην μικρὸς, πολὺ μικρὸς· τὸ πᾶν μοι ἐμειδία
 Καὶ ἐπαλλε παλμοὺς χαρᾶς ἡ παιδικὴ καρδιά.
 Ἐπέτων ὡς ἡ χρυσαλλίς περὶ τὰ ἄνθη,
 Ἀπὸ ἐλπίδος εἰς χαρὰν ὅτ' αἴφνης ἐμαράνθη
 Ἡ χάρις μου, νῦξ μέλαινα ἐκάλυψε τὰ περίετρα
 Καὶ μὲ ἐσκέπασε μικρὸν ἢ τοῦ θανάτου πτέρυξ.

Προδότου τότε φίλημα μ' ἀφῆκεν εἰς τὸ στόμα,
 Κ' ἐξηφανίσθη ἡ χαρὰ . . . αὐτὴν ζητῶ ἀκόμα.
 Ἡ λύπη μὲ ἐπότισε πικρὸν τὸ φάρμακόν της
 Καὶ ἔκτοτε μ' ἐποίησε πιστὸν ἀκόλουθόν της.
 Καὶ δώδεκα ἀνοιξέων μόλις τὰ ρόδα φέρων,
 Ἦμην τὴν ἡλικίαν παῖς, πλὴν τὴν καρδίαν γέρων.

Κ' ἐσβέσθη τὸ μειδιάμα, τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων·
 Τὴν λύραν ἔκτοτ' ἔλαβον ἀγωνιῶν καὶ κλαίων·
 Καὶ ἔκτοτε δὲν πάλλουσι τ' ἀναίσθητά μου στήθη·
 Ὅ τοῦ θανάτου παγετὸς ἐπὶ αὐτῶν ἐχύθη.
 Ἴνα θρηνήσω ἔλαβον τὴν λύραν εἰς τὴν χεῖρα,
 Καὶ στόνους πρῶτον ἐψαλλεν ἡ πένθιμός μου λύρα.

Ἡ λύρα μου ἐστέναζε, δὲν ἤθελε νὰ ψάλλῃ,
 Δὲν ἤθελεν, ἄς ἐψαλλον καὶ ἄς ἐγέλων ἄλλοι.
 Εἰς μάτην ἐπεδείκνυον τὰ κάλλη των οἱ κρῖνοι,
 Ἡ λύρα μου δὲν ἐψαλλε, δὲν ἐψαλλεν, ἐθρήνει.
 Καὶ ἂν τι ρόδον ἦνοιγε λαμπρὰ τὰ πέταλά του,
 Ἡ λύρα μου ἐτόνιζε τὸ ἄσμα τοῦ θανάτου.

Δὲν ἐμειδία, βλέπουσα ὠραίαν τὴν πρωίαν,
 Πλὴν θεωροῦσα, ἔχαιρε, τοῦ χρόνου τὴν πορείαν.
 Οὐδέποτε ἐθαύμασεν χαρίεσσαν τὴν κτίσιν,
 Ἐκείνη μόνον ἐψαλλε τὴν φθισιῶσαν φύσιν.
 Κ' ἐθαύμαζε τὸν ἰσχυρὸν καταστροφέα, Χρόνον,
 Τὰ τοῦ θανάτου τρόπαια χειροκροτοῦσα μόνον.

Τῶν τάφων καὶ τῶν ἱετῶν ἐπίσης ἦτο φίλη,
 Ὅ μὲν τὴν ἐβαυκαλίζεν, ἡ ἄλλη τὴν ἐκήλει.
 Ὡς τῆς μητρὸς τὸ νήπιον, τὸ φίλον τέρπει ἄσμα,
 Ἐπεὶ καὶ τὴν Μοῦσάν μου, τὸ τοῦ θανάτου φάσμα.

Καὶ μετὰ πενθηρᾶς μολπῆς εἰς τύμβους καθημένη,
Τὰ τρόπαιά του ἔψαλλε, μὲ θύμον ἑστεμμένη.

Ὅμως εὐρέθησαν τινὲς μὲ κώδικας εἰς χεῖρας
Τοὺς ἤχους νὰ δικάσωσι τῆς λυπηρᾶς μου λύρας.
Πλὴν τότε αὐτῇ, δειλαιοί, ἐκ στεναγμῶν ἀντήχει,
Ποσῶς δὲν ἦσαν ἔμπνευσις, ποσῶς δὲν ἦσαν στίχοι·
Ἄλλ' ἦσαν . . . ἦσαν δάκρυα νεάνιδος φθινοῦσης,
Οἱ τελευταῖοι στεναγμοὶ ἐπιθανάτου μουσῆς.

Ἄλλ' ἤδη ἐτελείωσεν, ἐξέπνευσεν ἐκείνη,
Καὶ παύουσι τὰ δάκρυα, οἱ στεναγμοὶ, οἱ θρήνοι.
Ἄφου τὰ πάντα ἔκλαυσεν ἡ λύρα μου, ἐκπνέει,
Ἄφου τὰ πάντα ἔκλαυσε, καὶ πρὶν ἐκπνεύσῃ κλαίει.
Παύσατε πλέον, φίλοι μου, μὴ μὲ ζητεῖτε στίχους,
Ἡ λύρα μόνον λυπηροῦς, κενοῦς ἀφίνει ἤχους.

Πιστὸς εἰς σέ, ὦ λύρα μου, εἰς τι θανάτου σῆμα,
Σὲ φέρει νὰ ἀναπαυθῆς τὸ ἀσταθές μου βῆμα.
Σὲ προσαρτῶ, ὦ λύρα μου, εἰς κλῶνας κυπαρίσσου,
Εἰς πλάκα ἐπιτάφιον, εἰς τόπους προσφιλεῖς σου.
Μένε ἐκεῖ ὑπνώττουσα, ὦ λύρα, καὶ σιγῶσα·
Τίς οἶδε μὴ ἡ αὐριον ἀναφανῆ γελῶσα;

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ.

Μοὶ ἔμειδία τὸ μικρὸν, μοὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας.

Κ' ἐγέλα ἡ ψυχὴ του.

Ἐγέλα, ὦ! δὲν ἔφερε τὴν μελανὴν τῆς Μοίρας

Σφραγίδα, ἡ μορφή του.

Ὡσεὶ εἰκὼν ἐφαίνετο τῆς ἰλαρᾶς γαλήνης.

Κ' ἐγέλα τὸ μικρὸν.

Εἰσέτι δὲν ἐστέναξε, δὲν ἔπιεν ὀδύνης

Ποτήριον πικρὸν.

Ἀπύγαζον ἐκ τῆς χαρᾶς οἱ δύο ὀφθαλμοὶ του,

Ἐσκίρτα κ' ἔμειδία,

Ἦσαν ζωὴ, συγκίνησις οἱ τρυφεροὶ παλμοὶ του,

Καὶ ὄχι ἀγωνία.

Τὸ ὄμμα του δὲν ἔκλαυσεν εἰμὴ ἐξ εὐτυχίας,

Εἰμὴ ὑπὸ χαρᾶς,

Θὰ κλαύσῃ ὅμως ἔπειτα πολὺ ἐκ τῆς πικρίας,

Καὶ ἄλλης συμφορᾶς.

Θὰ γράψῃ τὴν πορείαν του ἐπὶ τὰς παρειάς σου,

Ὁ Χρόνος, καὶ θὰ γίνῃς,

Ταλαίπωρον, ἀκόλουθος τοῦ θλιβεροῦ θιάσου

Τῆς λύπης καὶ ὀδύνης.

Ἡ τώρα ξανθὴ κόμη σου, τοιαύτῃ δὲν θὰ μείνῃ,

Θὰ γίνῃ ὡς χιῶν,

Καὶ τὸ ἀθῶον στόμα σου παράπονα θὰ χύνῃ

Πικρὰ πρὸς τὸν Θεόν.

Ὡς ἄνθος φροῦδος ὠχρῆξ ἢ τόσῃ ὠραιότης

Καὶ φθίνει παρακαίρως·

Θὰ σὲ μαπτίσουν, δύστηνον μικρὸν, ἡ ἀνθρωπότης

Αἰ λύπαι, ἡ ὄ ἔρωσ.

Ἄλλ' εἶθε, εἶθε ὑπὲρ σοῦ ἡ Τύχ' ἡ ὀλεθρία

Μικρὸν μου, νὰ καμφθῇ,

Εἶθε ποτὲ ἡ λυπηρὰ αὐτῆ μου προφητεία

Νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν.)

Σὺ μόνον, φῶς μου τὰς ὠχρὰς ἀκτῖνάς σου σκορπίζεις
Ἐν τόσῳ ζοφερᾷ νυκτί,
Πρὸς τί ἡ λάμψις σου αὐτῇ
Τίνα, εἰπέ, φωτίζεις;

Καὶ ἡ ἀκτίς σου πρόσωπον ἄρα γε ποῖον βάρει;
Μήπως εἰς τὸ ὠχρόν σου φῶς,
Νοῦς τις, θεσπέσιος, σοφός
Ἔργα σοφὰ συγγράφη;

Ἐνῶ ἡ πόλις ἅπασα καθεύδει καὶ ὑπνώττει
Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῇ πυκνῇ,
Τὸ φῶς σου μόνον ἀγρυπνεῖ
Καὶ λάμπει εἰς τὰ σκότη.

Μήπως ψυχῆς ἀπέλπιδος δεινὸν φωτίζεις σάλον;
Πλησίον σου τίς ἀγρυπνεῖ,
Ὁ ἔρωσ ἢ ἡ ἡδονή,
Ἡ ἡ δύνη μᾶλλον;

Μήπως ἐργάτης τις πτωχὸς καὶ προσπαθῶν νὰ ζήσῃ,
Μὲ κεκυφύϊχν κεφαλῇν,
Ἔργάζεται μ' ὑπερβολὴν,
Τὸν ἄρτον νὰ κερδίσῃ;

Ἡ μήπως πάλιν μαθητῆς, ἐν κατανύξει πάσῃ,
Μεθ' ὕφους ὀλίγος σκεπτικῶς,
Τὴν λύσιν μαθηματικῶς
Προβλήματος χαράσῃ;

Πλησίον σου, ὦ φῶς μου, τίς, ἢ τίνες ἀγρυπνοῦσι;
Μὴ χαρτοπαίχται σοβαροί;
Ἡ μήπως ὄργια, χοροί,
Τοῦ ἔρωτος τελοῦσι.

Ἐπὶ τὸ φῶς σου τὸ ὠχρόν, μήπως νεᾶνις ἔτι,
Μὲ χεῖραν τρέμουσαν, δειλὴν,
Ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν
Πρὸς φίλον τῆς συνθέτῃ;

Μὴ χέων ὡς βυάκια πικρὰ τὰ δάκρυά του,
Τίς ἐρωμένος δυστυχῆς,
Ἐπὶ τὸ ἄλγος τῆς ψυχῆς
Θρηνητὸν ἔρωτά του;

Μὴ ἦσαι δὲς νεκρῶσιμος; μὴ πτώμα τι φωτίζῃ,
Ὡχρὰ ἡ λάμψις σου αὐτῇ;
Εἰπέ μοι ἄρα, διατί
Τὸ φῶς σου σπινθηρίζει;

.
.
.
.

Ἡ νύξ προὔχωρει, καὶ ἐγὼ εἰς ρεμβασμοὺς ἐκείμην
Παρὰ τὸν οἶκον δὲ αὐτὸν,
Τὸ φῶς νὰ ἴδω ἀπαιτῶν,
Ῥεμβάζων ἐκαθήμην.

Ὅτι αἴφνης τὸ παράθυρον ἠνοίχθη μετὰ κρότου
Καὶ εἶδον ἐν μιᾷ στιγμῇ
Ὅπως πλάνος ἢ ὀρμητὴς
Τοῦ λογιανοῦ τοῦ πρώτου.

Καὶ ἔπεσον ἐπάνω μου βροχὴ τὰ μυστικά του·
 Ὁ ἥρωσ τῆς σκηνῆς αὐτῆς
 Ἦτο, πτωχὸς τις ποιητῆς
 Κι' αὐτὰ χειρόγραφά του.

Πλὴν, φῶς, ἂν ἡ ἀπλότης μου, ἐτιμωρήθῃ ἡ πρώτη,
 Γνωρίζω νῦν κἄν διατί
 Ἐν τόσῳ ζοφερῷ νυκτί
 Ἐλαμπες ἐν τῷ σκότει.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ.

Ἦτον ἐπαίτης· ἔτεινε πρὸς ἅπαντας τὴν χεῖρα.
 Ἐξέφερε παράπονα, ἐξέφερε δεήσεις·

Ἐπαίτην τὸν κατέστησεν ἀόμμητον ἡ Μοῖρα
 Κ' ἐφαίνετο κωφεύουσα ἡ πέριξ αὐτοῦ φύσις.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς πάντα διαβάτην·
 Νὰ ἀπολαύσῃ ἤλιπιζε τὰ εὐτελῆ ἐλέη,
 Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του· κ' ἐθρήνει, ἀλλὰ μάτην,
 Οἱ ἄλλοι δὲν τὸν ἤκουον· τί πρὸς αὐτοὺς ἂν κλαίῃ;

Ἐνίοτε κατέπαυεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν θρήνον,
 Καὶ διὰ τὴν σκληρότητα τῶν ἀδελφῶν ἠπόρει.
 —Τί πρὸς τοὺς ἄλλους ἂν πεινᾷ;· ἐκεῖνοι δὲν ἐπείνων,
 Τοὺς ὀδυρμούς του ἤκουε καθεῖς, καὶ ἀνεχώρει.

Ἐσβέννυτο τοῦ δυστυχοῦς ἐπαίτου αἱ ἐλπίδες,
 Καὶ τῆς ζωῆς ἐπρόκρινε τὸν θάνατόν του μᾶλλον·
 —Ἦσο τυφλός; Καλλίτερον, τὴν φύσιν ἂν δὲν εἶδες,
 Δὲν ἐβλεπες κἄν, δούστης, τοὺς ἐμπαιγμούς τῶν

Εἰς τὸν Θεὸν ἐκάστοτε πικρῶς παρεπονεῖτο,
 Κ' ἐστέναζεν ὁ δυστυχῆς τῆς Μοίρας ὀφειλέτης,
 Ἄλλὰ ἐκ τῶν πλησίων του οὐδεὶς τὸν ἐλυπεῖτο·
 Ἐκεῖνοι ἦσαν πλούσιοι, ἐνῶ αὐτὸς ἐπαίτης.

Καὶ ἦτο νέος ὁ πτωχὸς, δὲν ἦτον ὄχι γέρον,
 Καὶ εἶχεν εὐγενῆ μορφήν καὶ εὐγενῆ καρδίαν,
 Τὸ εὐγενές του πρόσωπον, ὀδύνης ἵχνη φέρον,
 Ἐφαίνετο ἀντίθεσις πρὸς τόσῃν δυστυχίαν.

Τῆς Εἰμαρμένης σαρκασμὸς τοιαύτη ὠραιότης,
 Ἦν ὡσεὶ ῥόδον εὖσομον, στήθη νεκρὰ στολίζον.
 . . . Ἐπὶ τῆς γῆς ἐκείτετο τῆς τύχης ὁ δεσμώτης,
 Πλὴν δὲν τὸν περιέμενε ταλαιπωρία μειζων.

Καὶ ἐκοιμάτο; οὐδαμῶς. Ἐν τῇ ξηρᾷ στρωμνῇ του
 Πρὸς τὸν Θεὸν ἐξέφερε τόσα παράπονά του,
 Καὶ εἶτα ἐσιώπησεν· ἀπέπτη ἡ ψυχὴ του,
 Καὶ πλέον τὸν ἐκάλυπτεν ἡ σκέπη τοῦ θανάτου.

Ἦσαν ὡς μάρμαρον ψυχρὰ τὰ πάγγυμνά του στήθη·
 Παράπονον ἐξέφραζον ἡμίκλειστα τὰ χεῖλη·
 Ὅταν τὸν εὔρον κατὰ γῆς, οὐδεὶς τὸν ἐλυπήθη·
 Τί ἂν ἀπέθανεν; οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὠμίλει.

Ἐκεῖ ἔνθ' ἀναπαύονται ὁμοίων τόσα πλήθη,
 Ἐπαῖτα, ἀναπαύθητι, τῆς Εἰμαρμένης θῦμα,
 Ἄφου καὶ ζωντὰ σε, οὐδεὶς, οὐδεὶς σε ἐλυπήθη,
 Σοὶ ἦτο προτιμώτερον, ταλαιπῶρε, τὸ μνήμα.

ΕΙΣ ΝΕΑΝΙΑΔΑ.

Σὲ εἶδον· ἔν σου φλογερὸν, ἀπλοῦν καὶ μόνον βλέμμα
 Νὰ πυρπολήσῃ παγεράν, ψυχράν καρδίαν ἤρκει·
 Οἱ μελανοὶ σου ὀφθαλμοὶ ἐνέβλεπον ἡρέμα
 Καὶ πάντας ἐγοήτευσεν ὡς μάχισσα, ὡς Κίρκη.

Τοὺς πάντας κατεμάγευον τὰ θέλγητρα τὰ τόσα·
 Τῆς καλλονῆς σου ἕκαστος ὠσφραίνετο τὸ μῦρον·
 Ἡδιαφόρεις ὁμῶς σὺ καὶ ἔβαινες γελῶσα
 Καὶ σὲ συνώδεε χορὸς Χαρίτων καὶ Ζεφύρων.

Εἶσαι ὠραία, ναί, οὐδεὶς, οὐδεὶς σοὶ ἀντιλέγει,
 Καὶ πᾶσα ἄλλη κολλονὴ ἐνώπιόν σου νεύει·
 Πλὴν ἡ ὀδύνη θύματα ὠραία, φεῦ!, ἐκλέγει
 Πολὺ τὴν ὠραιότητα ὁ θάνατος ζηλεύει!

Ἄλλ' εἶθε τὸ ὡς ἔαρος πλησιφαῆς σελήνη
 Ἄγνότατόν σου μέτωπον νὰ μὴ καλύπτουν νέφη,
 Εἶθε νὰ ἦνε συνεχῆς ὁ βίος σου γαλήνη
 Καὶ ἡ μурσίνη πάντοτε τὴν κόμην σου νὰ στέφῃ.

Ὡς ἀρμονίαι μουσικαί, ὡς μέλη ἀηδόνων,
 Αἱ ὦραι νὰ παρέλθωσιν, αἱ τῆς ζωῆς σου πᾶσαι,
 Καὶ ναρκουμέν' εἰς ἄσματα σειρήνων ἡδυφώνων,
 Γλυκὺ νὰ βαυκαλιζῆσαι, γλυκὺ ν' ἀποκοιμᾶσαι.

ὦ! εἶθε, ὡς σ' ἐδώρησε τὴν πόσιν καλλονὴν σου,
 Πικρὰ τὰ ἄλλα δῶρά της νὰ μὴ σοὶ δῶσ' ἡ φύσις,
 Νὰ μὴ καλύψουν σύννεφα πικρῆς τὴν μορφὴν σου,
 Νὰ μὴ ἐκφέρῃς στεναγμῶν, ἐν δάκρυ, νὰ μὴ λύσῃς.

Πάντοτε εἶθε ἀφροντίς νὰ βαίνῃς πρὸς τὸ μέλλον
 Καὶ μετὰ σοῦ ἀνώδυνος καὶ ἡ ζωὴ ἐπίσης,
 Ὑπνώτισσαν, νὰ σ' ἐξυπνᾷ τὸ ἄσμα τῶν ἀγγέλων·
 ὦ! εἶθε, εἶθε πάντοτε χαρίεσσα νὰ ζήτῃς.

ὦ! εἶθε, τὸν μυχθῦαν του ὁ χρόνος νὰ μὴ ρίψῃ,
 Νὰ μὴ χαράξῃ ἐπὶ σοῦ τοῦ γήρωος τὰς ρυτίδας·
 Τὴν καλλονὴν σου ἐξ αὐτοῦ ἡ λήθη ν' ἀποκρύψῃ,
 Καὶ πρὸς τὸ μέλλον βαίνουσα νὰ ζῆς μὲ τὰς ἐλπίδας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΕΛΘΟΥΣΑΝ ΗΜΕΡΑΝ.

... Et je voyais d' une marche suivie
 Fuir le soleil, la saison et ma vie
 Tout à la fois.
 (M.me Tastu.)

Τοῦ λυπηροῦ μου ἔαρος παρῆλθ' ἡμέρα μία·
 Γελά νῦν ἀπαστράπτουσα τῆς ἄλλης ἡ αὐγὴ·
 Ὁ χρόνος τὴν ἐκάλυψε· παρῆλθεν ἐν σκοτίᾳ,
 Ἐσβέσθη ἐν σιγῇ.

Παρῆλθες· δὲν ἐπρόφρασα κἄν νὰ σοὶ εἶπω «χαῖρε»
 Καὶ σὲ ἀφήρπασε ταχύς ὁ χρόνος ἐπελθῶν.
 Παρῆλθες ὡς παρέρχονται αἱ ἄλλαι μου ἡμέραι·
 Ἐγίνες παρελθόν.

Ταχεῖα, ἀνεπιστρεπτὴ παρῆλθες καὶ εἰς πάντας
 Τὴν στέρησίν σου φεύγουσα ἐπισητήτην ποιεῖς,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ καὶ ἐπισητῆς ζωῆς.
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Πόσους, ἡμέρα, ἀρά γε, ἀνθρώπους νέους εἶδες;

Εἰς πόσους δὲ ὁ θάνατος ἐπῆλθε μετὰ σοῦ;
Καὶ πόσων τάχα μετὰ σοῦ ἐσβέσθησαν ἐλπίδες
Ὀνειρίου των χρυσοῦ;

Εἶθε νὰ βλέπω πάντοτε ταχεῖαι νὰ περῶσι
Τῆς ἡβῆς αἱ ἡμέραι μου, τῆς τόσῳ λυπηρᾶς·
Πλὴν πέπρωται, ἀλλοίμονον! βραχύτεραι νὰ ὦσι
Ἐκεῖναι τῆς χαρᾶς.

Παρέρχου, πλάνη, χίμαιρα. Εἶθε πρὸς μίαν μίαν
Τῆς πλάνου μου νεότητος νὰ σβέννηται ἀκτίς·
Ἄλλ' ὄχι καὶ τῆς φίλης μου νὰ σβέννηται ὁμοία,
Ἄλλ' ὄχι καὶ αὐτῆς.

Ἐκεῖνη εἶθε πάντοτε νεάζουσα νὰ μένη,
Εἶθε ὁ χρόνος δι' αὐτὴν ταχύς νὰ μὴ περᾶ,
Καὶ ἅπαντα τὸν βίον τῆς, ὦ! εἶθε νὰ εὐφραίνῃ
Ἡ ἄδολος χαρά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ.

Δὲν κλαίουσι τὸν γέροντα ὅπταν ἀποθνήσκη,
Δὲν κλαίουσι σχεδὸν ποτὲ αὐτὸν οἱ ἐπιζῶντες,
Ἐν συμπαθείας δάκρυον οὐδέποτε εὐρίσκει,
Καὶ « ἦτο γέρων » ἅπαντες σοὶ λέγουν μειδιῶντες.

Πρὸς τί, πρὸς τί τὸ λέγετε, μήπως ἂν γέρων ἦτο
Ποτὲ δὲν ἦτο νήπιον, ποτὲ δὲν ἦτο νέος;
Μήπως δὲν ἦτο στερεὸς ἂν ἤδη ἐκλονεῖτο,
Μήπως ἂν ἦτο δύσμορφος, δὲν ἦτο καὶ ὡραῖος;

Ἄλλὰ τὴν ὡραιότητα ἐμάρανεν ἡ λύπη
Καὶ τὸ σεμνὸν ἐρύθημα ἀφῆρπασεν ὁ χρόνος.
Παρῆλθον, ἀπεσβέσθησαν τῆς καλλονῆς οἱ τύποι,
Καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ σώματος κατέβαλεν ὁ πόνος.

Μήπως ἂν ἦτο στέλεχος ξηρὸν καὶ κοῦφον μόνον
Ποτὲ δὲν ἦν δενδρύλλιον, ποτὲ δὲν ἦνθει θάλλον;
Ἄλλὰ τὸ κατεδάμασεν ἡ λύσσα τῶν τυφῶνων·
Πολλὰς ὑπέστη συμφορὰς εἰς τῆς ζωῆς τὸν σάλον.

Καὶ εἶδε φεῦ! τὰ φύλλα του, ὠχρὰ, μεμαραμμένα
Νὰ πίπτωσιν εἰς τὴν πνοὴν σφοδρᾶς ἀνεμοζάλης.
Καὶ εἶδεν ὄντα προσφιλῆ, νὰ κύπτουν τὸν αὐχένα
Ὡς ἄνθη μαραινόμενα, ἐκ συμφορᾶς μεγάλης.

Καὶ εἶδεν εἰς τὸ παρελθὸν ποτὲ ἐνατενίσας
Σχιᾶς καὶ ὄνειρα ψευδῆ, ἀπατηλὰς ἐλπίδας.
Καὶ εἶδεν εἰς τὸ μέλλον του αὐτὰς ματαιωθείσας,
Καὶ ἔλαθεν ὁ δυστυχεὴς προῶρως τὰς ρυτίδας.

Θρηνήσατε τὸν γέροντα, οὐχὶ ποτὲ τὸν νέον·
Ὁ νέος ζῆ με ὄνειρα, ἔχει ἐμπρὸς του μέλλον,
Καὶ βλέπει, βλέπει πάντοτε ὀρίζοντα ὡραῖον·
Εἶνε ὁ θάνατος αὐτοῦ ὁ ὕπνος τῶν ἀγγέλων.

Ὁ νέος ὅταν ἐκψυχᾷ τί βλέπει εἰς τὴν κλίνην;
ὦ! Βλέπει περίξ ἱρίδα, ἐλπίδος βλέπει χρῶμα·
Ὁ γέρων βλέπει ταραχὰς, οὐδέποτε γαλήνην,
Καὶ πρὸ αὐτοῦ, τοῦ τάφου του τὸ χαῖνον βλέπει σῶμα.

Θρηνήσατε τὸν γέροντα ὅπταν ἀποθάνῃ
Καὶ κλαύσατε οἱ ἔχοντες εὐαίσθητον καρδίαν·
Ἐν δάκρυόν σας συμπαθὲς τὸ μνήμα του ἄς ῥάνη,
Καθὸ συμπᾶστων, συμπωνῶ κ' ἐγὼ τὴν δυστυχίαν.

Η ΠΡΟΔΟΥΣΙΑ.

Καὶ ἠγαπῶντο, ἀληθῆς ὁ ἔρωσ αὐτῶν ἦτον·

Καὶ ἔχαιρε βλέπων αὐτοὺς κ' ἠγάλλετο ὁ οὐρκνός·

Καὶ ἠγαπῶντο ἀληθῶς· ἦτον ὁ ἔρωσ των ἀγνός

Καὶ ἔρρεεν ἀμέριμος ἡ νεαρά ζωὴ των.

Τῶν εὐτυχοῦντων ἐραστῶν εἶνε γλυκὺς ὁ βίος·

Ὅταν γλυκεῖα ἔκφρασις τῆς παλλομένης του φωνῆς

«Σὲ ἀγαπῶ» τῇ ἔλεγε, μετ' ἀνεκφράστου ἡδονῆς

Ἐκείνη ἀπεκρίνετο, «Σὲ ἀγαπῶ ὁμοίως.»

Ἔτεινε τότε πρὸς αὐτὴν πυρέσσουσαν ἀγάλην,

Κ' εἰς ὄνειρα ἐδίδοντο εὐδαιμονίας συνεχοῦς·

Καὶ ὅταν πάλιν «σ' ἀγαπῶ» τῇ ἔλεγε, δίκην ἠχοῦς

Ἐκείνη ἀπεκρίνετο «σὲ ἀγαπῶ» καὶ πάλιν.

Ἦτον ἐσπέρα. Ἐλαμπε μαγευτικὴ σελήνη,

Εἰς οὐρανὸν ἀνύψωσαν τὸ ὄμμα κ' ἔβλεπον αὐτόν·

Καὶ ὤμοσαν τότε ἐκεῖ ἀγάπην, ἔρωτα πιστόν,

Καὶ εἰς αὐτὸν ὠρκίσθησαν ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη.

Ὦμοσαν εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν λάμποντα ὠραῖον·

Ἴσως ὠμίλουν ἀληθῶς, ἐξ ὅλης τότε τῆς ψυχῆς·

Ἄφου ὠρκίσθησαν ἐκεῖ, ἐκεῖνος ἔφυγε ταχύς

Καὶ φίλημα τῇ ἔδωκε γλυκὺ καὶ τελευταῖον.

Τὴν τύχην των ἐφθόνησε πλὴν βάσκανός τις δαίμων·

Παρῆλθεν καὶ ἡ ἀνοιξὶς μετ' ἄνοιξιν, κ' ἦλθεν ὁ χειμὼν·

Ἄντι ἀσμάτων ἤκουες τοῦ νυκτικῶρακος κρωγμὸν

Κ' ἐδίωξαν τὸν Ζέφυρον σφοδρὰ πνοαὶ ἀνέμων,

Αἰώνιος ὁ ἔρωσ σας, ταλαίπωρε, δὲν ἦτο·

Ἐκεῖνος ἔφυγε ταχύς καὶ ἀνεχώρησε μακρὴν·

Ἴσως δὲν ἔφευγεν ἐκεῖ οὔτε ἀνάμνησιν μικρὰν,

Ἴσως ποσῶς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην ἐνθυμεῖτο.

.
.
.
.

Ἡ ἀηδὼν ἐτόνιζε τὸν ἐμμελῆ τῆς θρῆνον,

Ἐαρ ἐστόλιζε τὴν γῆν μετ' ὅσον μανδύαν τὸν λευκόν·

Παρὰ τὸν ῥύακα ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πευκῶν

Ἡ κόρη ἀνυπόμονος ἐπρόσμενε ἐκεῖνον.

Εἰς μάτην φεῦ! τὰς ὥρας τῆς μετ' ὅσον σιγῆν ἐπέρα

Κ' ἠτένιζε τοῦ ῥύακος τὰ νάματα τὰ καθαρὰ,

Ὁ Φοῖβος ἔδου πρὸ πολλοῦ· ἤδη σελήνη ἀργυρᾶ

Ἐκ τοῦ βουνοῦ ἀνέτελλεν. Ἐγένετο ἐσπέρα.

Κ' ἤδη τὸ φῶς τῆς ἠρξάτο τὰ περίε νὰ χρυσόνη,

Ἄλλ' ἦν ἡ κόρη εἰς βαθεῖς βεβυθισμένη ῥεμβασμοῦς,

Ὅτ' αἶφνης ἀνανήψασα, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς,

Περίε αὐτῆς ἠτένισε καὶ εἶπεν. «Εἶμαι μόνη.»

Πλησίον ἤχει ὁ λιγὺς τῆς ἀηδόνος θρῆνος

Ἔτεινε ἀπληστος τὸ οὖς καὶ ἤκουσε προσεκτικῆ·

Αἶφνης ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτι φωνὴ μελωδική

Τῇ ἔλεγε «Ταλαίπωρε, σ' ἠπάτησεν ἐκεῖνος!»

Καὶ τότε εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κόρη ἐθεώρει,

Τὸν μάρτυρα τοῦ ἔρωτος ἠτένισεν ἐπὶ πολὺ·

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Καί πάλιν ἔτεινε τὸ οὖς, καὶ ἠχροάσθη πάλιν,
 Καὶ ἤκουσε τοῦ ρύακος τὰ μορμυρίζοντα νερά·
 Αἶφνης ἐφάνη εἰς αὐτὴν ὅτι τῇ εἶπον λυπηρὰ
 « Ὁ ἐραστής σου ἐντροφᾶ εἰς ἄλλης νῦν ἀγκάλην. »

Ἐπιτοημένη ἔκραξεν τὸν ἐραστήν της . . . μάτην !
 Ὅτε ἠκούσθη ποῦ μακρὰν ξηρὸς τῶν φύλλων τις
 [τρυγμός·
 . . . Ἦν τοῦ ζεφύρου ψίθυρος, ἦν τοῦ ἀνέμου σναγμός·
 Ἐδάκρυσεν κ' ἐστέναξε διὰ φορὰν ὑστάτην.

Καὶ ὅτε τὴν ἐπαύριον τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
 Ἀπήστραπτε φλεγόμενον ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς αὐγῆς,
 | Εὔρον παρὰ τὸν ρύακα ἄπνουν τὴν κόρην κατὰ γῆς
 Ἐχουσάν πρόσωπον ὠχρὸν καὶ δακρυόεν ὄμμα.
 Πλησίον εἰς τὸν τάφον της, τῆς ἀηδόνας θρηῆνος,
 Τὴν νύκτα ὅτε πύουσιν ἢ κίνησις καὶ ἡ ζωὴ,
 Ὅμοῦ καὶ τὸ ρυάκιον καὶ τοῦ ζεφύρου ἡ πνοή,
 Ἡρέμα ψιθιρίζουσι « Σ' ἠπάτησεν ἐκεῖνος. »

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΜΟΝΑΧΗΝ.

(Πρὸς κλητὸς Ἐπικουρέα.)

Πρὸς τί, ὦ νέα μοναχῆ, τὸ κάλλος σου καλύπτει
 Μανδύας μελανός;
 Πρὸς τί φλόγας τὸ ὄμμα σου καὶ ἀστραπὰς δὲν ρίπτει,
 Πλὴν μειδιᾷ ναρκούμενον καὶ βλέπει ἀπλανῶς;
 Πρὸς τί οὐδέποτε γελάς; τὸ νεαρόν σου στήθος
 Πῶς δὲν κινεῖ παλμός;
 Πλὴν μένει ἀδιάσειστον καὶ παγερόν ὡς λίθος
 Καὶ δὲν ὑγρῖνεται ποτὲ ὁ μέλας ὀφθαλμός;

Πρὸς τί γλυκὸ τὸ ὄμμα σου, εἰς ρεμβασμούς ἐμμένει·
 Καὶ εἶσαι σκυθρωπῆ;
 Ἦ νεαρὰ καρδίᾳ σου πρὸς τί νεναρκωμένη;
 Πῶς δὲν σὲ τέρπουν τ' ἄτματα; σὲ θέλγῃ ἡ σιωπῆ;

Δὲν εἶνε πλήρης; ἄρά γε ὁ τῶν παρθένων βίος
 Ἐλπίδων καὶ παθῶν;

Ἦ! πάντοτε ἐθρήνησα, καὶ θὰ θρηνώ ὁμοίως
 Τὸ ρόδον ὅπερ φύεται ἐν μέσῳ ἀκανθῶν.

Μήπως δὲν ἦσαι νεαρὰ; μήπως ὁ ἔρωσ πλέον
 Δὲν βλέπη ἐπὶ σέ;

Δὲν εἶνε τὸ μειδιάμα τοῦ ἔρωτος ὠραῖον;
 Δὲν εἶναι τῆς νεότητος αἱ πτέρυγες χρυσαῖ;

Μήπως καὶ σὺ ἀπώλεσας προῶρως τὰς ἐλπίδας
 Ἐκ θλίψεως πολλῆς;

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου σου δὲν βλέπω τὰς ρυτίδας,
 Αἱ παρειαί σου φαίνονται φαιδραὶ καὶ εὐθαλεῖς.

Πρὸς τί ἡ νέα σου ψυχὴ τὴν σιωπὴν ἐκλέγει;
 Μὴ ἦσαι δυστυχῆς;

Ἄλλ' ὅχι τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο δὲν τὸ λέγει·
 Προδίδει τὸ μειδιάμα τὸ πάθος τῆς ψυχῆς.

Πρὸς τί τὸ θάλλον ἔαρ σου προῶρως νὰ μαράνη
 Τοῦ πένθους ὁ ἴος;

Μέσον τῆς λύπης τί ζητεῖς; εὐδαιμονίαν; . . . πλάνη!
 Τοιαῦτα, ὅχι, θύματα δὲν θέλει ὁ Θεός.

Ἄν βλέπεις ἄλλας, κόρη μου, τὸ σῶμα καλυπτούσας
 Μὲ ράσον μοναχῆς,

Ἐκείναι τὸ ἄηδονός σου καλύπτουν παρελθούσας.
 ΔΗΜΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΩΝ ΠΡΟΚΑΚΗΡΩΝ ΠΡΙΝ ΔΙΑΒῆ ΤΑΧΥΣ.
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ἄφες τὸ μοναστήριον, τοὺς σκοτεινοὺς τοῦ θόλου,
 Τοὺς τάφους, τὰς σκιὰς.

Ἐλθέ νὰ ἴδῃς οὐρανοὺς φαιδροὺς καὶ φωτοδόλους·

Ἡ φύσις νὰ σοὶ μειδιᾷ, καὶ σὺ νὰ μειδιᾷς.

ὦ! ἄφες τὰ ὄραματὰ τὰ θεῖα, τοὺς ὀνειρούς,
 Ἄφες τὸν οὐρανόν!

Ἐλθέ ἐνταῦθα νὰ γευθῇς εὐδαιμονίας πλήρους,
 Νὰ ψάλλῃς ὡς χαρμόσυνον τοῦ ἔκτρος πτηνόν.

Ἄφες καὶ τὸν παράδεισον! παράδεισος δὲν εἶνε
 Ἡ εὐτυχῆς ζωή;

Ἐκεῖ τὰ ῥόδα φύονται, αἱ δάφναι, αἱ μυρσῖναι,
 Ἐκεῖ εἶν' ὁ παράδεισος — καθεὶς τὸ ἐννοεῖ.

Ἄφες τὸ μοναστήριον, ἄφες ἐκείνην πλεόν
 Τὴν σκολιὰν ὁδόν·

Ἐλθέ νὰ σὲ ἀσπάζηται ὁ ζέφυρος ὁ πνέων,
 Ἄσματα νέα διὰ σὲ νὰ ψάλλ' ἡ ἀηδών.

Ἐλθέ, ἔλθέ φιλήματα ἐρώτων νὰ σοὶ στέλλῃ
 Ὠραία ἡ αὐγή·

Ὅταν λαμπρὸς ἐκ τοῦ βουνοῦ ὁ Φοῖβος ἀνατέλλῃ
 Καὶ ὡς πρῆθένος ἐξυπνᾷ χαρίεσσα ἡ γῆ.

Ἐλθέ νὰ ζῆς ἀμέριμνος, ἄφες τοὺς παραδείσους,
 Ὠραία μοναχή·

Στέφον τὴν ξανθὴν κόμην σου μὲ ῥόδα καὶ ναρκίσσους
 Καὶ ζῆθι μὲ τὸν ἔρωτα ζωὴν πανευτυχῆ. (1)

Ἡ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ.

Ἡ νύξ ἀπέρχεται σιγῇ καὶ ἡ σκοτία φθίνει
 Εἰς οὐρανόν δὲ λάμπουσα διάστερον, ὠραῖον,
 Ἐφώτιζε μυχμαίρουσα ἡ ἀργυρᾶ σελήνη
 Παράδεισον μαγευτικόν πλήρη φαιδρῶν ἀνθέων.

Ἐν μέσῳ τῶν ῥοδωνιῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων,
 Ἄπλοῦν ὑψοῦτο ἐκ λευκοῦ μαρμάρου μαυσωλεῖον·
 Μὲ σέβας τὸ ἡσπάζετο ὁ ζέφυρος ὁ πνέων,
 Πλὴν τίς καθῆυδε ὑπ' αὐτὸ τὸ ἔρημον μνημεῖον;

Σιγαῖτε! εἰς τὸ μνημὴ τῆς ἡ Λα-Βαλλιέρ κοιμᾶται
 Ὡς πᾶς τις κεκοπιακῶς τοῦ βίου παροδίτης·
 Κοιμᾶται ῥόδον μυχρανθὲν... ἄνθος ξηρόν... σιγαῖτε!
 Ἐκεῖ κοιμᾶται βασιλῆς, ἑταῖρα, καρμηλίτις.

Εἰς τὸν παράδεισον ποτὲ τοῦ ἐφημέρου βίου
 Ἐθαλλεν ἄνθος τρυφερόν, παρθενικόν τι ῥόδον·
 Πλὴν τὴν ὀσμὴν τοῦ ἤρπασε πνεῦμα λιθὸς ἀγρίου
 Καὶ ἔρριψε τὰ φύλλα του ἐν μέσῳ τῶν τριόδων.

Ὁ σαπφειρόεις οὐρανὸς λευκὴν πρωΐαν στέφει·
 Ὠραία προμηνύεται ἑαρινὴ ἡμέρα·
 Ἄλλ' αἶφνης τὸν ὀρίζοντα μαῦρα καλύπτουν νέφη
 Καὶ ἐσκοτίσθη ἡ αὐγή πρὶν ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα.

Καὶ ἡ Λουίζα ἔθαλλεν ὡς θάλλουσι τὰ ἄνθη·
 Εἶχεν αὐγὴν ἀνέφελον ἡ ζοφερὰ ἡμέρα·

Ἐπὶ τὸν βραδύτερον τὸ ῥόδον ἐμυράνθη;
 Πρὶν καταστῆ ἑταῖρα.
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ἄλλ' οἶμοι! Μοῖρα βάσκανος, πτωχή, σὲ κατηράσθη
Καὶ ἐπὶ σέ ἡ θύελλα ἐνσκήπτει ὠργισμένη·
Μονάρχης παντοδύναμος σέ εἶδε, σέ ἠράσθη,
Καὶ ἔγινες, ταλαίπωρε, ἐκείνου ἐρωμένη.

Ἄμετρητος ἡ ἄβυσσος ἐστὶ τῆς ἀτιμίας
Ἡ ἔμπροσθέν σου χαίνουσα, καὶ πρόσεχε μὴ πέσης
Ἄν πένεσαι ὑπόμεινον τὰς λύπας τῆς πενίας
Ἐπόμενον καλλίτερον ἐκείνης τὰς πιέσεις.

α — Πλὴν εἶνε μέγας βασιλεύς! εἶναι μονάρχης οὗτος·
Κομπαστικῶς τῆς ἐποχῆς τὸ πνεῦμα ἀνεφώνει·
Ὅταν ἔρῃ ὁ τύραννος, ὅταν ἔρῃ ὁ πλοῦτος
Τίς ὁ ἀντιτασσόμενος; — Ἡ Λουκρητία μόνη.

Καὶ τώρα σὲ περιστοιχοῦν τῶν αὐλικῶν τὰ σμήνη,
Καὶ τῶν κολάκων τρυφερὰς προσδέχεσαι ὠπείας·
Ἄλλ' ὁ ἀστὴρ τῆς δόξης σου ἐντὸς ὀλίγου σβύνει
Καὶ μένει πάλιν ζοφερά ἡ νύξ τῆς ἀτιμίας.

Μὴ τὸ ποικίλον σὲ πλανᾷ πτερόν τῆς χρυσαλλίδος;
Ἄν ἡ πορφύρα ἐκθαμβοῖ τὸ ἀπειρόν σου βλέμμα
Καλλίων πλὴν ἡ ἀρετὴ ἐστὶ τῆς ἀλουργίδος
Καὶ τιμαλφές, ἀμάραντον, τὸ τῆς ἀγνείας στέμμη.

... Ἄφου τὸ ῥόδον ἔδρεψε, τὸ μῦρόν του ὠσφράνθη,
Ὁ βασιλεύς τὸν ἔθελξαν αἱ καλλοναὶ αἱ τόσαι
Ἐπὶ μικρόν, πλὴν ἔπειτα ὁ ἔρωσ ἐμκράνθη,
Ἐπῆλθε κόρος... κ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα ἀλλαχόσε.

Μάτην ζητεῖς, ὦ τάλαινα, τὸ βλέμμα του ὠραῖον,
Πυρῶδες καὶ παρὰφορον, νὰ σε ἐνατενίσῃ!
Σκέπτεται νέα θύματα, σὲ ἀπηρνήθη πλέον·
Ὁ βασιλεύς δὲν δύναται πολὺ νὰ ἀγαπήσῃ.

Μάτην ζητεῖς τῶν αὐλικῶν τὰς τόσας θεραπείας,
Τὸν ζῆλον τῶν ὑπηρετῶν, τοῦ κόλακος τὰς βήσεις·
Ἄντι φιλοφρονήσεων ἀκούεις εἰρωνίας,
Ἄντι τῶν ὑποκλίσεων σκληρὰς καταφρονήσεις.

Ἀπέπτη τὸ μειδιάμα τῆς τύχης τῆς γελώσης
Κ' ἔμεινε πάλιν ἄστμος ὁ πρὶν λαμπρὸς σου βίος·
Τὸ τρόπαιον τὸ ὑψηλὸν δύο ὑπέστη πτώσεις
Δύο· τὴν πτώσιν τῆς τιμῆς καὶ ἄλλην τῆς ἰσχύος.

Ἡτένισε τὸν θάνατον, ἠτένισε τὸν βίον·
Ἦσαν ἀμφοτέροι βαρεῖς καὶ πλήρεις ἀτιμίας·
Τοὺς ὀφθαλμοὺς διεύθυνε πρὸς ἄλλο τι σημεῖον
— Ἦτον αὐτὸ τῆς μοναχῆς ὁ ἱερὸς μανδύας.

Ἀργὰ μετανοήσασα διὰ τὴν ἀμαρτίαν,
Ζητεῖ, ὡς ἡ Μαγδαληνὴ, τὸ ἔλεος τοῦ Πλάστου,
Κ' ἐνδυσμένη μοναχῆς τὸν ἱερὸν μανδύαν,
Δεινὴν, αἱμάσουσαν πληγὴν καλύπτ' εἰς τὰς πτυχάστου

Τῆς κοινωνίας ὄρφανὴ, ἠπάσθη τὴν Ὀρησκείαν,
Ἄφου ἐτίναξε μακρὰν τὰ πάθη καὶ τὸ μῖτος·
Κ' ἐζήτησεν ὡς ἀμοιβὴν τὴν πρῶην πρθενίαν
Ἦτις, ἐὰν ἠγάπησε, τῇ ἀπεδόθη ἴσως.

.
.
.
.

Μετ' οὗ πολὺ εἰσίγησαν οἱ τρυφεροὶ παλμοὶ τῆς,
Ὡς μάρτυς ἀποθνήσκουσα ἐπέβη τὸν βίον·
Ἐπὶ τὸ μνημεῖον εὐτελοῦς κοιμᾷτ' ἡ καρμηλίτις
Καὶ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως σκεπάζουν τὸ μνημεῖον.

Κοιμάττι εἰς τὸ μνημά της ἡ Λά-Βιλλιέρ . . σιγαῖτε!

Μὲ σέβας ἄς παρατηρεῖ τὸν τάφον της ὁ ξένος·

Διότ' ὑπὸ τὸν χοῦν αὐτὸν νέα γυνὴ κοιμάται,

Ἦτις ἑταίρα ζήσασα ἀπέθανε παρθένος. (2)

Εἰς Φύλλον Ρόδου.

Πρὸς θάλλον κ' εὖσμον ἠτένιζον

Ῥόδον κ' ἐξέτεινον τὴν χεῖρα

Ἵνα τὸ δρέψω . . ἄλλον θάνατον

Πλὴν τῷ ἐφύλαττεν ἡ Μοῖρα.

Καὶ πρὸς αὐτὸ μόλις ἐξέτεινον

Τὴν χεῖρά μου μετὰ στοργῆς,

Καὶ ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα ἔπεσον

Μεμαραμμένα κατὰ γῆς.

Μήπως ἐγὼ ἤμην ἀνάξιος;

Ἦ μὴ τὸ πεπρωμένον ἦτον

Νὰ μὴ σὲ δρέψω, καὶ δὲν σ' ἔδρεψα

ἽΩ ῥόδον, ἄνθος τῶν χαρίτων;

Ἦ χεῖρ μου μήπως ἐβεβήλωσε

Τὰς τελευταίας σου στιγμὰς

Καὶ σὺ ἀντὶ τῆς βεβηλώσεως

Τὸν θάνατόν σου προτιμᾶς;

Εἰκὼν μὴ ἦσαι τῆς νεότητος;

Μάταιον εἶσαι ὡς ἐκείνη;

ἽΩ σὺ καὶ αὕτη εἶν' ἐφθήμερος

Καὶ καθὼς σὺ περᾶ καὶ φθίνει;

Ἦ μήπως ἦσαι ἀντανάγκαστος

Τῆς εὐτυχίας μας ὠχρὰ,

ἽΗτις ἐνῶ ἀστράπτει σβένυται

Καὶ καθὼς σὺ πίπτει νεκρά;

Πιστὴ μὴ ἦσαι ἀπεικόνισις

Τῶν τῆς νεότητος ὀνείρων;

— Εἰς τῆς ζωῆς τὸν κῆπον θάλλουσι

Καὶ καθὼς σὺ ἔχουσι μῦθρον·

Κ' ἐνῶ τὸν νοῦν μας βρυκαλιῖουσι

Καὶ ἡ μορφή των μειδιᾷ,

Αἴφνης ἐπέρχεται ἡ θύελλα

Καὶ χάνονται ὡσεὶ σκιά.

Ἦ πάλιν μὴ τῶν τόσων πόθων μας

ἽἩσαι σκληρὰ ἀλληγορία,

ἽΟτε τὸν νοῦν μας τέρπει γόησσα

Καὶ μειδιῶσα ὀπτασία,

Καὶ πρὸς αὐτὴν ἐνῶ ὡς Τάνταλοι

Τείνομεν χεῖρα ἐν χαρᾷ,

ἽΩς ὄνειρον ἐξαφανίζεται

Καὶ ὡς σὺ θνήσκει καὶ περᾶ;

ἽΟ,τι κὰν ἦσο, ἦσο εὖσμον

ἽΩραῖον καὶ ἀγνὸν ἐπίσης

Τὰ τρία ἦρκουν, καὶ δὲν ὠφειλες

ἽΩ ῥόδον μου, πολὺ νὰ ζήσης

ἽΕπὶ τῆς γῆς, διότι πέπρωται

Τὸ κάλλος νὰ περᾶ ταχύ.

Καὶ εἶναι νόμος ἀπαραράγραπτος

— Πᾶν τὸ ὠραῖον καὶ βραχύ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ.

Σ' ένα λειβάδι ἐφύτρωσε, σιμά 'ς τὸ περιγιάλι

Ἐνα λουλουδι μιάν αὐγή
Κρυφὰ τὸ γέννησε ἡ γῆ
Καὶ τῶχε στὴν ἀγκάλῃ.

Ἦτον μικρὸ καὶ τρυφερὸ τῆς ἀνοιξίς λουλουδι

Μονάκριβο καὶ ζηλευτό.
Τῆ νύκτα ἔψαλε γι' αὐτὸ
Τ' ἀηδόνι τὸ τραγοῦδι.

Ἄνθιζε μόνο κι' ἄγνωστο στοῦ Ἥλιου τῆ θερμότη

Σὰν τὰ παιδιὰ τὰ τρυφερὰ,
Ποῦ εἶν' ὄλο γέλιο καὶ χαρὰ
Ἡ ἄδολη τους νεότη.

Τοῦ ἔστελν' ἡ Αὐγή δροσιά, ὡσὰ μαργαριτάρι

Ἴσκιό τοῦ δένδρου τὰ κλαδιά.
Τὸ φώτιζε καθὼς βραδυὰ,
Μ' ἀχιτίδες τὸ φεγγάρι.

Μὲ μὴ πνοὴ ὁ ζέφυρος λεπτὴ καὶ μυρωμένη,

Χίλια τοῦ ἔδινε φιλιὰ,
Τῶσφιγγε ἡ γῆ στὴν ἀγκαλιά
Σὰ μάνα πονεμένη.

Μιά νύκτα τὸ ἀπάντησα, μιὰ νόχτα μὲ φεγγάρι.

Τὸ παρατήρησα γλυκά,
Ἐθάλλε τ' ἄνθος μουσικὰ
Μὲ ὠμορφιὰ καὶ χάρι.

Ἀπὸ ἐκείνη τῆ στιγμὴ ὅπου τὸ ἄθος εἶδα

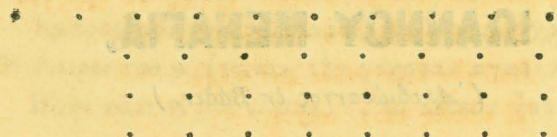
Καὶ στὴ δική μου τῆ ψυχῇ,
Μεσὰ στὴ τόση ταραχῇ,
Φυτρώνει μιὰ ἐλπίδα.

Μονάκριβη ἐφύτρωσε κ' ἐκείνη στὴ καρδιά μου·

Τῆς εἶχα ὄνειρα τροφῇ
Κι' ἀνθίζε πάντοτε κρυφῇ,
Ὅμπρὸς στὰ βλέμματά μου.

Στὴ μέση εὗρισκόντανε τὰ δύο τῆς ἐρήμου

Κι' ἀνθίζανε σὰν ἀδελφοί.
Ἐκείνο σὲ μιὰ γῆ κρυφῇ
Κ' ἡ ἄλλη στὴ ψυχῇ μου.

Τὸ καλοκαίρι ἐπέρασε· ἦλθ' ὁ χειμῶνας πάλι·

Γίνονται ὄλα σκοτεινά,
Καὶ τρέμουν τ' ἄνθη τὰ ὄρφανὰ
Στὴ γῆς των τὴν ἀγκάλῃ.

Μυχρὲς βορριάς ἐφύσησε καὶ κύματα φουσκόνει

Κι' ἀνεμοζάλη τρομερῇ
Μὲ τὴν πνοὴ τὴν ἰσχυρῇ
Τὰ δένδρα ξερριζόνει.

Τὸ ἄνθος μου ἐχλώμιανε· κανεὶς δὲν τὸ λυπήθη·

Δὲν εὔρηκε παρηγοριά,
Κ' ἔπεσε μέσα στοῦ Βορριά
Παρηγοριὰ στὴ γῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ εὐρηκα ἔηρό καὶ χλωματωμένο
 Τῶδαλα μέσ' στὴν ἀγκαλιά,
 Καὶ χίλις τῶδωκα φιλιὰ
 Ἄλλ' ἦταν' πεθαμένο.

Κυτιῶ γιὰ τὴν ἐλπίδα μου . . . ὦ συμφορὰ μεγάλη!
 Ἄνθισανε τὰ δυὸ μαζὺ,
 Τὸ ἓνα ἔπαυσε νὰ ζῆ
 Ἐχάθηκε κι' ἡ ἄλλη.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ.

ΤΟΥ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΝΑΓΙΑ,

(Ἀποβιώσατος ἐν Βάδερ.)

Ἀπέθανεν ὁ ἔντιμος καὶ ἀγαθὸς πολίτης·
 Ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος φεῦ! δὲν ὑπάρχει πλέον.
 Ἀπυθνηκῶς εἰς ξένην γῆν τοῦ βίου παροδίτης
 Κοιμᾶται ὁ καθηγητὴς τὸν ὕπνον τὸν μοιραῖον.

Εἰς ξένην γῆν, πλὴν διατί; τὸ χῶμα δὲν βαρύνει;
 Καὶ τίς θὰ ἔλθῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐν δάκρυον νὰ χύσῃ;
 Λησμονημένον, ἄγνωστον τὸ μνήμα σου θὰ μείνῃ
 Καὶ ἐν νεκράνθεμον αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ στολίσῃ;

Εἶθε ἡ πλάξ τοῦ τάφου σου βρεττῆ νὰ μὴ σ' ἦνε,
 Εἶθε τὸ κρύον μνήμα σου χιῶν νὰ μὴ καλύπτῃ,
 Πλησίον σου ν' ἀνθήσωσιν αἱ πάπυροι μυρσῖναι,
 Καὶ ἡ πρωτὰ δάκρυα τὴν ἄρσενον νὰ σοφρίπτῃ.

Ἄν ἔπασες, κι' εἰς ἄγνωστα ἂν ἐκοιμήθῃς μέρη,
 Τὸ ὄνομά σου εἰς ἡμᾶς ἐν λήθῃ δὲν θὰ μείνῃ.
 Ὡ εἶθε! εἰς τὸν τάφον σου ὁ ζέφυρος νὰ φέρῃ
 Τὴν ἐκ καρδίας μας εὐχὴν — Κοιμήτου ἐν εἰρήνῃ (3).

ΕΛΕΙΠΕΣ ΣΥ.

(Τῶ ΦΙΛΩ . . .)

Καὶ εἶδον ὡς ἐνύπνιον τὸ παρελθὸν μας πάλιν
 Ἐμπρὸς μου νὰ παρίσταται, ὡς χίμαιρα χροσῆ.
 Οἱ ὄνειροὶ τοῦ μ' ἔτεινον τὴν γόησσαν ἀγκάλην,
 Πλὴν κάτι τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦτο σύ.

Καὶ εἶδον τὰς εἰκόνας του, τὰς καλλονὰς του εἶδον·
 Τὸ στήθος εἰς τὴν θέαν των ἐσκίρτησε θρασύ.
 Καὶ εἶδον πλήρη οὐρανὸν καὶ πόθων καὶ ἐλπίδων,
 Πλὴν κάτι τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦτο σύ.

Καὶ εἶδον νὰ διώκωνται τῆς θλίψεως τὰ νέρη,
 Καὶ τὴν αὐγὴν τὸν ἥλιον φωσφόρον νὰ χρυσοῖ,
 Ἀνέφελον ὀρίζοντα τὸν βίον μας νὰ στέφῃ,
 Πλὴν κάτι τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦτο σύ.

Καὶ εἶδον κάλλη νεκρὰ καὶ χεῖλη μειδιῶντα·
 Καὶ πόθοι ἀνεβλάστησαν ἐντὸς μου περισσοί·

Ἰακώβου Βασιλειάδη
 ΔΗΜΟΦΙΛΕΥΣΤΟΥ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Καὶ εἶδον νὰ μὲ θεωρῆ τὸ ἱλαρὸν τῆς βλέμμα,
 Ν' ἀπλῶται εἰς τοὺς ὤμους τῆς ἢ κόμη τῆς χρυσοῦ,
 Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔφασκε τὰ ὦτα μου ἡρέμα,
 Πλὴν κάτι τι μοὶ ἔλειπε . . . τὸ λείπον ἦσο σύ.

Κ' εἶδον τὸ μάγον ὄνειρον τὴν χεῖρα νὰ μοὶ τείνη.
 . . . Μὴ πάσχ' ἢ φαντασίᾳ μου; ὁ νοῦς μου μὴ νοσῆ;
 Ἐνθουσιῶν ἀνέκραξ « Ἐκεῖν' εἶν' ἐκεῖνη! »
 Ἀπάτη! . . . ἦν μακρὰν αὐτὴ, ἦσο μακρὰν καὶ σύ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟ.

. . . Oh who would inhabit
 This bleak world alone?
 (Moore.)

Προχθὲς ἀκόμη, Χλόη μου, κοντὰ μου καθισμένη
 Μὲ θλιβερὸ χαμόγελο μ' ἐκύτταες λυπημένη.
 Σ' ἐρώτησα « Τὰ ἄματιά σου γιατί εἶναι βουρκωμένα;
 Καὶ σὺ μ' ἀπηλογήθηκες «-Θὰ πάω μακριὰ στὰ ξένα-».
 Κ' ἔπεσες τότε κλαίοντας στὴ φλογερή μου ἀγκάλη,
 Κ' ἐγὼ σοῦ ἐφίλια μὲ καῦμὸ τ' ἀγγελικὸ κεφάλι.
 Γροικᾶω τὸ τραγοῦδι σου καὶ τοῦ φιλιῶ σου ἀκόμα
 Γροικᾶω τὴ μοσχοβολιά ποῦ μ' ἄφησε στὸ στόμα.
 Τώρα κυττάζω γύρω μου μὰ δὲ σὲ βλέπω ὀμπρὸς μου
 Εἶσαι στὰ ξένα, ἀγάπη μου, κ' ἐγὼ εἶμαι μοναχὸς μου.

Μονάχος ξέρεις τί θὰ πῆ, ἀγάπη μου μονάχος;
 Μὲς τὰ ὠργισμένα κύματα λησιμονημένος βράχος.

Γλυκοῦ νεροῦ σταλαματιὰ στῆς θάλασσας τὰ βύθη,
 Χαριτωμένο λούλουδο σ' ἀποθιμένα στήθη,
 Ἄνοιξι χωρὶς λούλουδα καὶ χωρὶς πρασινάδα,
 Ἄστρο χωρὶς τσ' ἀχτίδες του, φιλὶ χωρὶς γλυκάδα,
 Βρύση χωρὶς μουρμούρισμα, δένδρι χωρὶς τὰ φύλλα,
 Ξωκκλήσι χωρὶς λειτουργιὰ, λιβάνι καὶ κανδήλα
 Ἄροδο γλυκὸ τῆς ἀνοιξὶς μὲ φύλλα μαρμαριμένα
 Πουλί χωρὶς τ' αἰτέρι του, ἐγὼ χωρὶς ἐσένα.

Εἶνε πικρὸς ὁ χωρισμὸς γιὰ τὸν ἐρωτημένο.
 Μοῦ εἶπες πῶς θάλλῃς γλήγορα κ' ἀκόμη σὲ προσμένω.
 Ἡ ἀνοιξι ἐμαράθηκε, μὰ πάλι θεὸς ν' ἀνθίσῃ
 Ὅταν ἡ ἀγαπημένη μου τὰ μέρη αὐτὰ πατήσῃ.
 Ἡέταξε Χλόη γλήγορα, κ' ἔλα στὴν ἀγκαλιά μου,
 Νὰ ξαναυρῶ τοὺς πόθους μου καὶ τὰ ὄνειράτά μου.
 Καὶ πάλι νὰ σ' ἀγκαλιαστῶ, νὰ σὲ φιλήσω πάλι,
 Νὰ σοῦ στολίσω μὲ μυρτιά τὸ ὀλόξανθο κεφάλι.
 Γύρισε ὀπίσω Χλόη μου, γύρισε ὀπίσω φῶς μου,
 Δὲν ἤμπορῶ περσότερο νὰ μένω μοναχὸς μου.

Ο ΦΑΡΟΣ.

Μυκᾶται ὁ ὠκεανὸς· ὁ κεραυνὸς ἐνσκήπτει·
 Χειμῶνος νύξ, κ' ἐγείρεται φοικτὴ ἀνεμοζάλη·
 Σκότος πυκνὸν, βαθύτατον τὴν γῆν περικαλύπτει·
 Τὸ κύμα τὸ θαλάσσιον ἀφρίζον ἐπιπίπτει

ΙΑΚΩΒΟΣ Τῆς ΒΡΑΧΥΚΙΝΗΤΟΝ ΛΥΣΣΩΔΕΣ ΝΑ ΠΡΟΣΒΑΛῆ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Αφίσται εἰς τὴν φορὰν τὸ πλοῖον τῶν κυμάτων·

Ἐπάλαισεν ἐπὶ πολὺ καὶ χάνει τὴν ἀνδρείαν·

Πρὸς τοὺς σκοπέλους ὁ βορρᾶς τὸ ἀπωθεῖ φρουάττων

Καὶ ἔσεται μετ' οὐ πολὺ σωρεῖα συντριμμάτων·

Οἱ ὕφαλοι θὰ λάβωσι τὴν ἀφευκτὸν των λείαν.

Εἰς μάττην ἀγωνίζεται τὸ πλήρωμα, εἰς μάττην

Ἄνδρείως τὸ πηδάλιον ὁ ναύτης διευθύνει,

Μάττην καλεῖ ὁ πλοίαρχος τὸν οὐρανὸν προστάτην·

Βλέπει πλησίον τὴν στιγμήν τοῦ βίου τὴν ὑστάτην,

Ὅτε χαρᾶς αἴρνης κρυγὴν τὸ πλήρωμα ἀφίνει.

Τί εἶδον; — Φῶς ἀπώτατον ἀστράπτει εἰς τὸ σκότος·

Θρασεῖα ἢ τοῦ ναύτου χεῖρ τὸν οἶκκα νῦν στρέφει·

Παρήλθε πλέον δι' αὐτὸν ὁ κίνδυνος ὁ πρῶτος,

Δὲν τὸν φοβίζει ὁ πολὺς τῆς τρικυμίας κρότος,

Δὲν τὸν πτοοῦσι θύελλαι, δὲν τὸν πτοοῦσι νέφη.

Εἶδε τὸν φάρον· ἀψηφᾷ τὴν ἐνεστῶσαν πάλιν·

Ἡ θάλασσα ἄς μαίνεται, τὸν ναύτην δὲν φοβίζει·

Τὴν ποθητὴν πατρίδα του θὰ ἀσπασθῇ καὶ πάλιν,

Θὰ ἀπολαύσῃ προσφιλοῦς συζύγου τὴν ἀγκάλην,

Τί ἂν ὁ λιψ ὠρύηται, ἂν ὁ βορρᾶς συρίζῃ;

Εἶδε τὸν φάρον· ἤπλωσε καὶ πάλιν τὰ ἱστία

Καὶ εὐλογεῖ τὸ ὄνομα ὁ ναύτης τοῦ Ὑψίστου·

Θὰ τὸν δεχθῇ ἀγάλλουσα ἡ πατρικὴ ἐστία,

Θὰ ἶδῃ καὶ θὰ ἀσπασθῇ τὰ προσφιλή τεκνία

Καὶ θέλει λάβει φίλημα μητρὸς ἢ ἀδελφῆς του.

Εἶνε ὁ φάρος φῶς μικρὸν ἀστράπτει εἰς τὰ σκότη,

Φωτίζον τὸν ὀρίζοντα ὠχρὸν καὶ ὑποτρέμον·

Πλὴν ἐνῶ τ' ἄλλα σβέννυνται ἐκεῖνο δὲν ὑπνώττει

Ὅσω ἤχουσι οἱ δεινοὶ τῆς τρικυμίας κρότοι,

Ὅσω βρουχᾶται τρομερῶς τῶν θαλασσῶν ὁ δαίμων.

Ὅργιλος ὁ ὠκεανὸς διὰ τοῦ κύματός του

Ἴνα τὸ σβέσῃ προσπαθεῖ μετὰ ὀρμῆς ἀγρίας·

Ἐλεῖνο στέλλον πόρρωθεν σωτήριον τὸ φῶς του,

Ὡς ὀφθαλμὸς παρήγορος θεότητος ἀγνώστου,

Φωτίζει τὴν ἐκπληκτικὴν σκητὴν τῆς τρικυμίας.

Παλαῖον πρὸς τὸν θάνατον, παλαῖον πρὸς τὸ κύμα,

Στέλλει μακρὰν τῶ ἀτυχεῖ ναυβάτη τὴν ἐλπίδα·

Ἀρπάζει ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Χάρωνος τὸ θῦμα

Τὸ σώζει ἀπὸ τὸ ὑγρὸν καὶ κυματόεν μνημα

Καὶ τῶ χαρίζει τὴν ζωὴν ὀμοῦ καὶ τὴν πατρίδα.

Φώτιζε, φώτιζε, φανέ, τὸν θουελλῶδη πόντον,

Χύνε τὸ φῶς σου σύμβολον ἐλπίδος καὶ γαλήνης

Καὶ σκόπει καὶ προφύλαττε τὴν τύχην τῶν πλεόντων·

Καὶ λάμπων πάντοτε γλυκὺς ἐμπρὸς τῶν ὀφθαλμῶντων

Ἐσο προστάτης τῶν ναυτῶν καὶ πῶποτε μὴ σβύνης.

ΤΩ Κ. ΠΑΝΑΓΗ ΣΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΦΥΛΛΑ ΡΩΔΟΥ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΘΥΓΑΤΡΙΟΥ ΤΟΥ

ΑΣΠΑΣΙΑΣ.

I.

Δέν τήν ἐγνώρισα ποτέ, ποτέ μου δέν τήν εἶδα
 Μά μή γιά τοῦτο δέν μπορῶ τρχγοῦδι νά τῆς γράψω;
 Ποιός εἶδε τήν Παράδεισο; ποιός εἶδε τ' ἀγγελούδια;
 Μά εὐθύς τά μάτια του σφαλεῖ καθένας καί τὰ βλέπει
 Ὅλόγουρά του νά πετοῦν μ' ὀλόχρυσαις φτεροῦγαις.
 Ἐτζι κ' ἐγώ τά μάτια μου σφαλῶ καί τήνε βλέπω
 Λεπτή, ἀεροκάμωτη, σάν ἄλλου κόσμου πλάσμα,
 Ἀντίκρυα μου νά στέκεται καί νά χαμογελάη.
 Ἐχει τὸ γλυκοχάραμμα εἰς τὰ γλυκά της χεῖλια
 Καί ταῖς ἀχτίδαίς τῆς αὐγῆς στά γαλανά της μάτια.
 Φορεῖ λουλούδια τσ' ἀνοιξίς εἰς τὸ σγουρὸ κεφάλι,
 Εἶνε τῆς μάνης καύχημα, καμάρι τοῦ πατέρα.
 Εἰσὲ γαλάζιον οὐρανὸν τ' ἀστέρι της προβαίνει
 Κ' ἀρχίζει ταῖς ἀχτίδαίς τριγύρου νά σκορπάη,
 Μά ξάφνου μαύρη χειμωνιά τὸν οὐρανὸ σκοτίζει,
 Μελανιασμένα σύγνεφα σκεπάζουνε τ' ἀστέρι,
 Κ' εἶδα μὲ πόνο τῆς ψυχῆς τήν κόρη νά χλωμιάνη
 Καί σάν τοῦ κάμπου λούλουδο τήν κεφαλή νά γέρνει.
 Καί σάν τοῦ βόδου μυρουδιά ὅπου ἀλαφρῆ πετάει,
 Σάν ἀρμονία ἀγνωστῆ στή σιγαλιά τῆς νύχτας
 Ὅπου ἀντηχάει τρεμουλιασπῆ κί ἀγάλια ἀγάλια οὐβείται,
 Ἐτζι κί ὕστερη πνοή τῆς κορμασιάς εὐγῆκε
 Κί ἀνέβηκε ὀγλήγορη στὸν οὐρανὸ, στ' ἀστέρια.

II.

Τώρα σὲ μνήμα ἔρημο σὲ μιὰ ψηλὴ βρχοῦλα
 Τὸν ὕπνο τὸν ἀξύπνητο ἡ κορμασιά κοιμᾶται.
 Περὶσσια μέρια λούλουδα, μυριοχρωματισμένα,
 Ἡ κίτασπρη ἀγρόμπελη, ἡ ταπεινὴ βιολέττα,
 Ἡ παππανοῦρα ἡ κόκκινη, τὸ μνήμα της στολίζουν
 Σὰ συντροφιά χαρούσιμη ποῦ ἡ ἀνοιξὴ τῆς βάνει
 Νά μὴν κοιμᾶται μοναχὸς ὁ μτραμμένος κρῖνος.
 Ἀπ' αὐτὸ μνήμα δάκρυα πέφτει ἡ δροσιὰ τῆ νύχτα
 Καί τ' ἀγεράκι τῆς αὐγῆς, κ' ἐκεῖ ο λυπημένο,
 Ἐνα φιλι στὸ μνήμα της πιθώνει καί διαβαίνει,
 Στὸν καλαμιῶνα κρύβεται καί κρυφαναστενάζει.
 Ἐνα γλυκὸ κάθε βραδυὰ ἀρχίζει μυρολόγι
 Καί τὸ βαθὺ τὸν ὕπνον της τ' ἀηδόνι ναῦουρίζει.

III.

Μὴν κλαῖς τήν θυγατέρα σου· νά ζήση δέν ἐμπόριε·
 Εἶδες ποτέ τριαντάφυλλο μέρις πολλαῖς νά ζήση;
 Ἦτανε ὄνειρο γλυκὸ στὸν ὕπνον τῆς ζωῆς σου,
 Μά τ' ὄνειρο εἶν' ὄνειρο κί ὀγλίγορα διαβαίνει·
 Ἄν στέλνη κάποτες ὁ Θεὸς ἀγγέλους ἐδῶ κάτου,
 Τὴν στέρησίν τους δέν μπορεῖ πολὺ νά ὑποφέρη
 Καί σάν πατέρας ποῦ πονεῖ ὀπίσω τοὺς καλαίγει·
 Μὴν τῆ γυρεύης μάτια· κάτου στῆ γῆ δέν εἶνε·
 Ἀσῆκωσε τὰ μάτια σου στὸν οὐρανὸ καί κύττα,
 Κύττα φυλά στά σύγνεφα, στ' ἀστέρια, στὸ φεγγάρι
 Κί ἂν ἀγγελοῦδι ἐκεῖ ψηλὰ τὸ μάτι σου ἀπκνήτησῃ,
 Αὐτὴ εἶν' ἡ θυγατέρα σου ποῦ φαίνεται σ' ἐσένα
 Ἐπὶ τὸν πόνο σου κ' ἐλπίδα νά σοῦ δώσῃ.

ΕΙΣ ΩΚΡΑΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ.

Quel amoroso e candido pallore
 Che 'n quel bel viso allor venir pressunse
 Fece all' altre bellezze quando giunse
 Come fa in campo erbetta verde al fiore.
 (L. de' Medici.)

Εἰς ἐπιπλάστους καλλονάς, εἰς πάγου γοητείας
 Τὰ ὄμματά μου νὰ πλανῶ ὀπότεν ἀπαυδήσω,
 Στρέφω πρὸς σέ, ὠθούμενος ὑπὸ φωνῆς κρυφίας,
 Τὸ ἡμερόν σου πρόσωπον ποθῶν νὰ συναντήσω.

Ὡς ὀδοιπόρος πλανηθεὶς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου,
 Τὸ πρόσωπόν σου ὄασιν, παρθένε, ἀνευρίσκω.
 Κ' ἐνῶ ῥεμβῶς παρατηροῦν αὐτὸ οἱ ὀφθαλμοὶ μου
 Μὲ ὄνειρα τὸ πνεῦμά μου περιχαρῆ μεθύσκω.

Ὡχρὰ καὶ μελαγχολικῆ, αἰείποτε σιγῶσα
 Ὡς τάφου μάρμαρον ψυχρὸν, ὡς πενθηρὰ ἰτέα,
 Δὲν ἔχει ἴσως θέλγητρα ἢ καλλονὴ σου τόσα,
 Ἄλλ' ὑπερτέρα τῶν λοιπῶν μοι φαίνεται, ὦ νέα.

Ἐν μέσῳ τόσον φλογερῶν, ἀντίθεσις γλυκεῖα,
 Ἀστράπτουσι γλυκύτητος οἱ ὀφθαλμοὶ σου πλήρεις.
 Αἰσθητικὴ μέσῳ φαιδρῶν ἀνθέων ἀνακία
 Τὸ ἱλαρόν σου πρόσωπον αἰδήμων ἀποσύρεις.

Κ' ἐνῶ ἐκάστη καλλονὴ ν' ἀναφανῆ πειράται
 Σὺ μόνῃ μένεις ἡμερος, ἀγαπητὴ μου φίλη.
 ῥεμβὸν καὶ μελαγχολικὸν τὸ βλέμμα σου πλανᾶται
 Καὶ δὲν ἐκφράζουν τίποτε τὰ πένθιμά σου χεῖλη.

Τίποτε εἶπα; βλασφημῶ καὶ σύγγνωθι, παρθένε.
 Ἐκφράζουσιν ἀνέκφραστα, ἐκφράζουν ἴσως ὅσα
 Ἀδυνατοῦν νὰ εἴπωσι στροφαὶ τετορνευμένοι
 Ἄσπερ προφέρει ποιητοῦ καλλικελάδου γλῶσσα.

Καὶ τί ἐμπνέει καλλονὴ ἀγέρωχος, σφριγῶσα;
 Πεζὰ αἰσθήματα γεννᾷ καρδίας πεζοτέρας.
 Ἄλλ' ἢ μορφὴ σου ἤρεμος, ὠχρὰ, μελαγχολῶσα,
 Μεταρσιοὶ τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς σφαίρας ἀνωτέρας.

Ἐκφράζει ἴσως ἐν ὠχρὸν τοῦ φθινοπώρου φύλλον
 Ὅσα ποτὲ δὲν λέγουσι καὶ ῥόδα καὶ μυρσῖναι.
 Πένθιμον ἄσμα συγκινεῖ καὶ ὄχι ἐρωτύλον
 Καὶ τὸ ὠχρὸν τῆς Φοίβης φῶς μυστηριῶδες εἶνε.

Πρὸ τῆς ὠχρᾶς σου καλλονῆς, ὦ πλάσμα πεφιλμένον
 Ὡς πρὸ εἰκόνοσ ἴσταμαι γραφίδος ἐξαισίας
 Καὶ πᾶν σου βλέμμα ἡμερον τὰ στήθη μου θερμαῖνον
 Εἰς ὄνειρώξεις μὲ κινεῖ ἀθῶας καὶ ἀγίας.

Εἶσαι ὠραία ὡς γλυκὺ μειδιάμα νηπίου,
 Ἄορίστος, ὡς στεναγμὸς θερμῆς ψυχῆς ποθοῦσης,
 Σεπτὴ ὡς δάκρυ, πένθιμος ὡς ὁ σταυρὸς μνημείου,
 Περιπωθῆς ὡς ῥεμβασμὸς ὄνειροπόλου Μούσης.

Χαῖρε, ὦ νύμφη πένθιμος, γλυκεῖα κόρη, ζῆθι!
 Ἀπέδωκας τὴν ἐμπνευσιν εἰς φαντασίαν στεῖραν
 Παλμοὺς καὶ πόθους προσφιλεῖς εἰς ἡρεμοῦντα στήθη,
 Εἰς τὸν πτωχὸν ἐξόριστον τοῦ Παρνασσοῦ, τὴν λύραν.

Χαῖρε! ἐνόσω κρούουσι αὐτὴν οἱ δάκτυλοί μου,
 Ἐνόσω ἐν τῷ στήθει μου θερμὴ καρδιά πάλλει.
 Ὅσῳ εἰσέτι ἀντηγεῖ ἡ ἀσθενὴς μολπὴ μου
 Τὴν πένθιμόν σου καλλονὴν ἢ λύρα μου θὰ ψάλλῃ.

ΦΛΩΡΑ.

Εἰς κήπον ἀνοστόλιστον εὐρίσκεται ἡ Φλώρα

Πλησίον τῆς ἀρώματα ἐκχύνουσιν οἱ κήνους,

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον, μυστηριώδης ὥρα!

Ἐπάνω λάμπει μαγικὴ τοῦ ἔαρος σελήνη,

Ἐνῶ τὸ νάμα τῆς πηγῆς ἠδέως μορμουρίζει

Καὶ τὸ ὠραῖον ἄσμα τῆς ἡ ἀηδῶν τονίζει.

Ἡ αὔρα παίζουσα κινεῖ τὴν κόμην τῆς ἡρέμα,

Ἐνῶ εἰς δρόσον λούεται ὁ κύκνειος λαιμός τῆς

Στρέφει συχνὰ ἀνήσυχον ἐπὶ τὰ περίξ βλέμμα

Καὶ χύνει πάθους ἀστραπὰς ὁ μέλας ὀφθαλμός τῆς

Ἐπὶ τῆς χλόης τῆς ὑγρᾶς λευχείμων καθημένη

Τὸν ἔραστήν τῆς ψάλλουσα ἡ κόρη περιμένει.

» — Ἐλθέ! πιστέ μου σύντροφε, τοῦ βίου μου γαλήνη.

Πῶς δὲν ἐφάνης ἄρα γε εἰς τὴν συνήθη ὥραν;

Πῶς μόνην ἀνατέλλουσα με εὔρεν ἡ σελήνη;

Πρὸς τί βραδύνεις; λησμονεῖς τὴν φίλην σου τὴν Φλώραν;

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον, ἀκόμη δὲν ἐφάνη

Ἄν δὲν φανῆ, ἡ φίλη σου, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

» — Εἰς τὰς ἀγκάλας μὴ τρυφῶν καλῆς παρθένου ἄλλης

Καὶ ἀπολαύων ἡδονὰς κ' ἐκστάσεις Παραδείσου,

Μεθῶν ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἔρωτος ἄσμα ψάλλης

Καὶ λησμονῆ τὴν φίλην σου τὴν πρώτην ἡ ψυχὴ σου;

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον... ἀκόμη δὲν ἐφάνη

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῆ, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

« — Φρικτὰς ἰδέας μοι γεννᾷ ἡ πλάνη τοῦ νοός μου

Αἱ τῆς σελήνης πένθιμοι μοὶ φαίνονται ἀκτῖνες

Ἀπόψε εἶδα τὴν σκιάν καθ' ὕπνους τῆς μητρός μου

Κ' εἰς τὴν αἰκίαν θλιβερώς ὠρόντο οἱ κύνες.

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον, ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη.

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῆ, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

» Ἐλθέ ἡ ὥρα προχωρεῖ· ἐλθέ ἀγαπητέ μου

Φοβοῦμαι... ὁ μορμουρισμός με ἐκφοβεῖ τῆς κρήνης,

Τὸ ἐλαφρὸν ψιθύρισμα φοβοῦμαι τοῦ ἀνέμου.

Σὲ περιμένω φίλε μου, ἐλθέ νὰ μ' ἐνθαρῦνης.

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον, ἀκόμη δὲν ἐφάνη

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῆ ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

» Ἐλθέ καὶ ἀνυπόμονος σοὶ τείνει τὴν ἀγκάλην

Νὰ σὲ δεχθῆ ἡ φίλη σου, ἡ παιδικὴ σου φίλη.

Τὴν κόμην σου τὴν μέλαιναν θέλει νὰ φαύσῃ πάλιν

Καὶ ἅπαξ ἔτι ν' ἀσπασθῆ τὰ ῥοδαρά σου χεῖλη.

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον, ἀκόμη δὲν ἐφάνη.

Ἄν μετ' ὀλίγον δὲν φανῆ, ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη. »

Τὸ ἄσμα ἔληγε κ' ἐνῶ ἡ κόρη περιμένει

Κ' ἡ ἀγωνία ἔσχιζε τὰ νεκρά τῆς στήθης,

Ἐξόπισθέν τῆς μέλαινα σκιά διολισθαίνει

Καὶ ὡς ἡχῶ θανάσιμος, φωνή τις ἀπεκρίθη.

Ἦχει τὸ μεσονύκτιον... ἐκεῖνος δὲν ἐφάνη.

Δὲν θὰ φανῆ διὰ παντός κ' ἡ Φλώρα θ' ἀποθάνη.

Ἡ κόρη τότε ἔστρεψε περίτρομος τὸ ὄμμα.

Τοῦ ἀδελφοῦ συνήντησε τὸ ὠργισμένον βλέμμα

Καὶ εἶδεν ἐγχειρίδιον αἰμοσταγὲς ἀκόμα....

Ἐπὶ τοῦ στήθους ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ἡρέμα....

Ἡ τελευταία τῆς πνοῆ μετὰ τῆς εὐωδίας

Τῆς ζεφυρίτιδος πνοῆς ἠνώθη τῆς νυκτίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΣΠΕΡΑ.

Εἰς τὰς ὑγρὰς ἀγκάλας τῆς θαλάσσης
 Ὁ Φοῖβος ἴν' ἀναπαυθῆ ἔμβαίνει.
 Λαμπρὸς εἰς τὰς τοῦ οὐρανοῦ ἐκτάσεις
 Καὶ τηλαυγῆς ὁ Ἑσπερος προβαίνει.

Ἡ νύξ ἐπὶ τῆς φύσεως ἀπάσης
 Βραδυποροῦσα ἤδη καταβαίνει.
 Μετὰ γλυκυθυμίας πᾶσα πλάσι
 Κλίνει τὴν κεφαλὴν βεβαρυμένη.

Ὅποια εἰς τὴν φύσιν ἀρμονία!
 Ἡ δρόσος πίπτει μελιχρὰ σελήνῃ
 Ἐκ τοῦ βουνοῦ προβαίνει καὶ βραδεῖτα.

Ἀρχίζει τὰς ἀκτῖνάς τῆς νὰ χύνη
 Πρὸς τί καὶ σὺ δὲν χαίρεις, ὦ καρδιά,
 εἶπέ μοι τί σοὶ λείπει; — Ἡ γαλήνη.

ΕΡΡΕΤΩΣΑΝ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ.

(ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ.)

Εἶχον καιρὸν νὰ κοιμηθῶ· καὶ μ' ἔλεγε — κοιμήσου —
 Ἡ ἀποστάτις μοῦσα μου· καὶ ὑπνωττον ἠσύχως,
 Ὅτε τὸ οὖς μου ἔθιξεν ἡ φίλιος φωνή σου
 Κ' ἐσόδησε τὴν νάρκην μου τῆς λύρας σου ὁ ἦχος·
 Τὴν λύραν ἔλαβον ἀφοῦ καὶ ἄλων ἀρυπνίσθην·
 Δὲν εἶχον ὅμως ἔμπνευσιν καὶ ξένην ἐδαγείσθην.

Καὶ ὅμως ἤμην λάτρης τῆς ποτὲ κ' ἐγὼ, καὶ ὅμως
 εἰς χεῖρας ἔνθους ἄλλοτε ἐκράτουν τὴν κινύραν.
 Καὶ μ' ἔδιδε τὴν ἔμπνευσιν ὁ Ἔρως ἢ ὁ Μῶμος
 Κ' ἐπράυνον τὰ ἔπη μου τὴν ὠργισμένην Μοῖραν.
 Γελῶν ἦν τὸ μέλλον μου, ὄχι θολὸν ὡς τώρα . . .
 Σιγῶ, δὲν εἶνε θλίψεων καὶ πικραπόνων ὥρα.

Καὶ λέγεις. — Μάτην μὲ καλεῖς νὰ ἐπιστρέψω πάλιν.
 Ἐκ εἰνῆς μὲ κατακρατεῖ ἡ προσταγὴ ἀπόντα.
 Καὶ δὲν θὰ εὖρω θαλπωρὴν εἰς μητρικὴν ἀγκάλην. »
 Καὶ πλάττεις διὰ τοῦ νοῦ φαντασιώδη ὄντα.
 Ἐρρέτωσαν τὰ ὄνειρα, ὦ φίλε, τὰ ὠραῖα!
 Ἐρρέτωσαν! — Ἡ σήμερον δὲν εἶνε προτεραία. —

Δὲν εἶνε ὄν αἰθέριον Ἐκ εἰνῆ, ὅπερ πλάττει
 Ἡ φαντασία νεαρᾶς καὶ παραφόρου Μούσης;
 Δὲν εἶνε χιμαιρῶδες ὄν, δὲν εἶνε φάντασμα τι
 Πλασθὲν εἰς ὥραν νύκτιον ὑπὸ ψυχῆς ἀλγούσης,
 Πλὴν φροῦδον ὡς οἱ στοχασμοὶ ἐν ὥρᾳ ἀγρυπνίας,
 Οἱ σκεδαννύμενοι εὐθύς φανείσης τῆς πρωίας;

εἶνε γλυκὺ, πολὺ γλυκὺ εἰς ἔφηβον νὰ πλάττη
 Ὅποτε τὸ παρὸν γελᾷ καὶ μειδιᾷ τὸ μέλλον.
 Ὅτε τὸν βίον του πληροῖ ἡ μαγικὴ ἀπάτη.
 ὦ! τότε ὄνειροπολεῖ καὶ πλάττει καὶ μὴ θέλων.
 Τότε σκιρτᾷ παράφορος ἡ νεαρὰ καρδιά
 Καὶ συνεχῆς τῷ φαίνεται ὁ βίος ἀρμονία.

Ἄλλ' ὅταν ἐπανέρχεται ψυχρὰ πραγματικότης
 Τὸ κάλυμμ' ἀποσύρουσα τῆς πρώην πλάνης εἴρων

Ἐκδόθησαν αὐτὰ ἔργα τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης
 ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΡΙΑ ΠΛΗΘΗ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ.
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Κ' εἰς στόνους τότε τρέπεται τοῦ ποιητοῦ ἡ Μοῦσα
Τὴν ἀποπτᾶσαν τῆς Ἑδῆμ, τὴν πλάνην τῆς θρηνοῦσα.

Κ' ἐγὼ ποτὲ εἰς ἐποχὴν τοῦ βίου μου γλυκεῖαν,
Ὅποτε ἦν ἀνέφελος ὁ οὐρανὸς εἰσέτι,

Ἄνέπλασα διὰ τοῦ νοῦ γελῶσαν ὄπτασιαν
Παρθένου, καταθέλξασαν τὰ παιδικὰ μου ἔτη

Κ' εἰς ὄνειρώξεις διαρκεῖς ἀφέθην πρᾶφορος
Πρὶν ἢ ἀπογοήτευσίς ἐπέλθῃ καὶ ὁ κόρος.

Καὶ εἶχεν ἀπαράμιλλον τὴν καλλονὴν ἡ κόρη

Καὶ εἶχε τὴν ἀνατολὴν εἰς τὸ μεῖδιμά της·
Τὸ ὄμμα της μ' ἐθάμβονε ὅποταν μ' ἐθεώρει

Καὶ ὅμως εἶχεν ἐκφρᾶσιν γαλήνης ὑπεριότης!

Ἐξ ἀρωματικῶν ἀτμῶν ἐφαίνετο πλασθεῖσα
Κ' ἔτρεμον μὴ ἀφανισθῇ ἂν ζέφυρος ἐφύσα.

Καὶ ὅταν ἐπιέζετο ὑπ' ἄλγους ἡ καρδία,

Κ' εἰς βεμβασμοὺς ἀφίετο ὁ νοῦς ὄνειροπόλος,

Καθὼς θεὰ παρήγορος ἡ φίλη ὄπτασις

Ἐνώπιόν μου ἤρχετο φαιδρὰ ἀκτινοβόλος·

Πάντοτε εἶχον σύντροφον τὴν κόρην τῆς ἀπάτης.

Καὶ τὴν ὠνόμασα . . . πονῶ δὲν λέγω τ' ὄνομά της.

ὦ! πόσον μ' ἐθαυμάλιζεν ἡ κόρη τῶν ὀνείρων!

Ἐμπρὸς μου τὴν εἰκόνα της ἀπαύστως ἐθεώμην.

Ποσάκις τῶν χειλέων της ἐρρόφησα τὸ μῦρον,

Ποσάκις κατεθώπευσα τὴν μελανὴν τῆς κόμην!

Καὶ ἐτηροῦμεν σιωπὴν· οὐδεὶς ἡμῶν ὠμίλει

Ἄλλ' ἔλεγον πλειότερα τὸ βλέμμα ἢ τὰ χεῖλη.

Καὶ ἐθαυμάζομεν ὁμοῦ τὸν οὐρανόν, τὰ δάση

Τὸ λυκαυγές, τὸν ἥλιον ὅποταν ἀνατείλῃ

Κ' ἡχροζόμεθα ὁμοῦ ρεμβώδεις κ' ἐν ἐκστάσει

Τῆς ἀηδόνος τὰ φαιδρὰ καὶ ἐρωτύλα μέλη·

Κ' ἐνῶ χρυσεὴ ἀνέτελλε τοῦ ἕαρος σελήνη

Ἐφαλλεν ἄσμα ἔρωτος περιπαθὲς ἐκείνη.

Ἦγνόουν ὅτι ἔφρευεν ἡ πλάνος εὐτυχία,

Δὲν ἐβλεπον ἂν ὁ καιρὸς ταχύτατα ἐπέρα.

Ἦτον ἡ σήμερον λαμπρὰ, ἦτον ἡ χθὲς γλυκεῖα

Κ' ἡ ἐπιόδσα ἤστραπτε πολὺ ὠραιότερα.

Μ' ἐμέθυον ἐξ ἡδονῆς αἱ ἐποχαὶ ἐκείναι

Κ' ἐνόμιζον αἰώνιος ὁ βίος ὅτι εἶνε.

Ἄλλ' ἔπειτα; τί ἔγειναν τὰ ὄνειρα ἐκείνη;

— Μετὰ ἡμέραν ἕαρος ἐπῆλθε νύξ χειμῶνος.

Νύξ ἐρεβώδης ἔκρυψε τὴν φωτεινὴν ἀκτίνα,

Ἀφῆρπασε τὸ ὄνειρον ἡ πτέρυξ τοῦ τυφῶνος·

Ἐδάχρυσά . . . ἐστέναξα, οὐδὲν μοὶ ἀπεκρίθη.

Ἦ πλάνος ὄπτασις μου ἐσβέσθη, διελύθη.

Εἰς μάτην ἀνεζήτησα τὸ ὄνειρον, εἰς μάτην

Ἦ λύρα μου ἐξέφρασε τὸν ψυχικόν μου πόνον·

Ἀναζητῶν τὸ ὄνειρον ἀνεῦρον τὴν ἀπάτην

Καὶ μ' οἶκτον ἡχροάσθησαν τὰ ἄτματα μου μόνον.

Ἴδου ὄνειρους διατὶ δὲν πλάττω, φίλε, πλέον

Καὶ κατηφῆς ἀκολουθῶ τὸν δρόμον τὸν μοιραῖον.

Ἐλθὲ ἐκ τῆς πατρίδος σου τὴν ποθεινὴν ἀγκάλην

Νὰ ἀπολαύσῃς τῆς μητρὸς τὰς τρυφερὰς θωπείας,

Τοὺς φίλους σου νὰ ἀσπαθῆς, νὰ ἀτενίσῃς πάλιν

Τὸν ἀναθρώσκοντα καπνὸν τῆς πατρικῆς ἐστίας.

Νὰ ἴδῃς ὄνειρ' ἀληθῆ, νὰ ἴδῃς κάλλη ζῶντα

Ὅχι ἀπάτης πλάσματα καὶ φαντασίας ὄντα.

Καὶ ψάλλε, ψάλλε, φίλε μου, πλὴν ὄνειρα μὴ πλάττω

Ψάλλε τὸ καῖον στήθος σου ἐνόσω δὲν ψυχροῦται,

Διότ' ὑπὸ τὰ ὄνειρα ἐγκρύπτονται ἀπάται·

Ὅσοι οὖν ἐάνθῃ ἔχιδνα πολλάκις συσπειροῦται.

Ἐρρέτωσαν τὰ ὄνειρα, ὦ φίλε, τὰ ὥραϊα. —
Ἐρρέτωσαν. — Ἡ σήμερον δὲν εἶνε προτεραιία.

Θ Α Ε Λ Θ Η.

Θὰ ἐπιστρέψη ἔμαθον, θὰ ἐπιστρέψη πάλιν
Κομίζουσα μεθ' ἑαυτῆς χαρὰν καὶ εὐθυμίαν·
Καλῶς νὰ ἔλθῃ, θὰ εὐρῆ πυρέσσουσαν ἀγκάλην
Καὶ πάλλουσαν καρδίαν.

Θὰ ἔλθῃ πάλιν φέρουσα χλωρὸν τῆς ἥβης στέμμα
Καὶ πονηρὸν μειδιάμα εἰς τὰ λεπτά της χεῖλη
Καὶ θὰ ἰδῶ νὰ ὀμιλῇ τὸ ἱλαρὸν της βλέμμα
Τὴν γλῶσσαν ἣν ὀμιλεῖ.

Ἄς ἔλθῃ, ὦ! θὰ τὴν δεχθῶ μεθ' ἡδονῆς μεγίστης·
Ἐκ τῆς χαρᾶς τὸ ὄμμα μου ἐκ νέου θὰ δακρῶσῃ·
Τὰ ὦτά μου ἢ μουσικὴ τῆς λιγυρᾶς φωνῆς της
Καὶ πάλιν θὰ κηλήσῃ.

Καλῶς νὰ ἔλθῃ τῆς χαρᾶς ἢ νόμφῃ, ἢ προστάτις·
Τίς δὲν ποθεῖ τοῦ ἔαρος τὴν λάλον χελιδόνα;
Τίς δὲν ποθεῖ τὴν ἀνοιξιν καὶ τὴν φαιδρότητά της
Μετὰ βαρῶν χειμῶνα;

Καλῶς νὰ ἔλθῃ· ἔλειπεν ὀλίγους μῆνας μόνον
Καὶ ὅμως ἡ καρδία μου ταχὺ ἀπελιθώθη
Καὶ οἱ παλμοὶ ἐσίγησαν τοῦ στήθους μου με πόνον
Κ' ἐσίγησαν οἱ πόθοι.

Ἄλλ' ἤδη ἐπανέρχεται, καὶ μετ' αὐτῆς ὥραϊος
Ὁ θίασος τῶν ἡδονῶν, ἢ χορὴ τῶν ἐρώτων
Καὶ ἐξύπνησ' ἡ καρδία μου καὶ ἤφθετο βιαίως
Νὰ πάλλῃ ὡς τὸ πρῶτον.

Τώρα γελᾷ ὁ οὐρανὸς, πλέον χειμῶν δὲν εἶνε,
Ἡ γῆ τὴν ἑορτάσιμον ἐνδύεται στολὴν της·
Θὰ εὐρεθῶσι νάρκισσοι καὶ χλοεραὶ μурσῖναι
Διὰ τὴν κεφαλὴν της.

Ἐρρέτωσαν οἱ λογισμοὶ οἱ μαῦροι τῆς πικρίας!
Τώρα διπλοῦν καὶ χαρωπὸν τὸ ἔαρ ἐπιστρέφει,
Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ τῆς μελαγχολίας
Διώκονται τὰ νέφη.

Πρὸς τί εἰς ἀφιλόξενα, πικρᾶς ἀνίας μέρη
Ἡθάσκων ἐτι καὶ φαιδρὸς τὸν πόδα νὰ πλανήσω,
Ἐνῶ θερμὴν τοῦ ἔρωτος ἀγκάλην μοὶ προσφέρει
Ἡ ἥδη νὰ τρυφήσω;

Αἱ ὦραι φεύγουν· λογισμοὺς δὲν θέλω τῆς ὀδύνης
Τὸν ἔρωτ' ἀντιτάξωμεν εἰς τὸν περῶντα χρόνον
Ζητῶ ὀλίγα· τὴν μορφήν τὴν ποθητὴν ἐκείνης
Νὰ ἐπανίδω μόνον.

ΑΣΜΑ ΔΕΙΛΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ.

Τὴν ἀγαπῶ με ἔρωτα περιπαθῆ . . . τὸ βλέπω.
Τὰ ἄνθη πλὴν τοῦ ἔρωτος ὡς οἱ λοιποὶ δὲν δρέπω.
Δεῖλὸς δὲν εἶμαι, καὶ ποθῶ, ποθῶ νὰ προχωρήσω,
Πλὴν ἀκουσίως στρέφεται τὸ βῆμα μου ὀπίσω.
Μοὶ λέγει ἔνδον μου φωνὴ κρυφία τις = ὀμιλεῖ.
Οἱ λόγοι μου πλὴν σβέννυνται πρὶν ἀνοιχθοῦν τὰ χεῖλη.
Εἰς πᾶν της βλέμμα εἰς τὴν γῆν ὁ ὀφθαλμὸς μου νεύει
Καὶ ὅμως τῆς καρδίας μου αὐτὴ ἡγεμονεῦει,

Καὶ ὅμως εἶνε μετὰ τὸ πᾶν εἶν' ἡ μορφή ἐκείνη . . .
Καλλιτέρον ὁ ἔρωτός μου ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.
ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΕΛΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

Εἷς φίλος μου πλησίον μου προχθές τὴν νύκτα ἦτο·
 Τοὺς εὐτυχεῖς του ἔρωτας φαιδρῶς μοὶ διηγείτο.
 Μὲ πόσῃν ζέσιν ὀμιλῶν περὶ αὐτῶν ἐλάλει!
 Ἐνθουσιῶν διέγραφε τῆς φίλης του τὰ κάλλη·
 Τὴν πρώτην των συνάντησιν, καὶ τόσας ἀναμνήσεις,
 Καὶ μὲ ἡρώτα μειδιῶν—καὶ σὺ δὲν θ' ἀγαπήσῃς;
 Ὅμως ἐγὼ βαρῦθυμος καὶ κατηφῆς ἐσίγων·
 Πολὺ μ' ἐλύπει τὴν πληγὴν τὴν κεκρυμμένην θίγων·
 Ἐγὼ ἠγάπησα πολὺ . . . πλὴν μ' ἀγαπᾷ ἐκείνη; . . .
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Χθές τὴν πρωΐαν πλανηθεὶς σιωπηλὸς καὶ μόνος
 Τὸ βῆμα ἔφερον ἐντὸς τοῦ χλοεροῦ λειμῶνος.
 Τὸ ἔαρ ἔφαλλον φαιδρᾶ, πτηνῶν εὐλάλων, μέλη,
 Ὁ ἥλιος ἐτόξευε τὰ ζωηφόρα βέλη,
 Καὶ ἐχαιρέτα μειδιῶν ἕκαστον ἄνθος θάλλον.
 Ἐν ἄνθος ἔθαλλεν ἐκεῖ, μικρὸν μετὰ τῶν ἄλλων·
 Ἀπὸ τὰ βλέμματα αὐτοῦ τὸ ἔκρυπτεν ἡ χλόη
 Αὐτὸς τῷ ἔδιδε ζωὴν καὶ ὅμως τὸ ἠγνόει.
 Τὸ ἄνθος εἶν' ὁ ἔρωσ μου καὶ ἥλιος, ἐκείνη.
 — Καλλίτερον, καλλίτερον ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Μίαν ἐσπέραν ἔαρος μὲ ψυχικὴν γαλήνην,
 Ἐθαύμαζον οἱ ἄνθρωποι τὴν ἰλαρὰν σελήνην,
 Ὅτις βραδεῖα, ὡς σεμνὴ καὶ δειλιῶσα κόρη,
 Κατάργυρος ἀνέτελλεν εἰς τὰ πλησίον ὄρη.
 Μικρὸς ἀστὴρ ἀπέναντι ὀλίγην λάμψιν χέων
 Μὲ τὰ ἔρεβθ τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο παλαίων.
 Ὡ πόσον μεγαλειότερος τῆς Φοῖβος ἴσως ἦτο,
 Καὶ πόσον φωτεινότερος! πλὴν δὲν παρατηρεῖτο.
 Κ' ἡ δύναμις τοῦ πάθους μου, εἶν' ἀγνώστος κ' ἐκείνη·
 — Καλλίτερον, καλλίτερον ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Ἀκτινοβόλος, γόητσα, ὀλη χαρὰ καὶ μῦρον,
 Ὠραία ὡς τὰ πλάσματα νεανικῶν ὀνειρῶν,
 Διέρχεται ἐνίοτε αὐτὴ ἐνώπιόν μου,
 Πλὴν οὐδὲ κἂν παρατηρεῖ τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν μου.
 Τὴν ἔλευσίν τῆς ὀ παλμὸς τοῦ στήθους μου ἀγγέλλει·
 Ὡ! ἡ καρδία τὴν σιγὴν πλειότερον δὲν θέλει,
 Ἐπιθυμῶ τὸ πάθος μου νὰ τῇ ὀμολογήσω.
 Πλὴν ἀντὶ στήθους, ἂν σκληρὸν γρανίτην ἀπαντήσω;
 Ἄν μὲ ψυχρὸν μειδιάμα ἀποκριθῇ ἐκείνη; . . .
 — Καλλίτερον ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος νὰ μείνῃ.

Εἰς ὕπνον ἂν τὰ ὀμματα τὰ κεκμηκότα κλείσω
 Ἐνώπιόν μου τὴν μορφήν τῆς κόρης θ' ἀπαντήσω.
 Εἰς τὴν πλουσίαν κόμην τῆς ἀστέρων φέρει στέμμα
 Καὶ μὲ βεμβὸν μὲ θεωρεῖ καὶ γαληναῖον βλέμμα.
 Δὲν εἶμαι τότε ὁ δειλός· τὴν σιωπὴν μου λύω
 Καὶ τὴν πληγὴν τοῦ στήθους μου δακρύων τῇ δεικνύω.
 Ἡρέμα μ' ἀκροάζεται καὶ σιγηλὴ ἐκείνη
 Καὶ τὸ ἀγνόν τῆς μέτωπον εἰς ἀσπασμὸν μοὶ τείνει,
 Καὶ πίπτει εἰς τὸ στήθος μου ὠχρὰ, βεβαρυμένη.
 — Μόνον ἐκεῖ ὁ ἔρωσ μου ἀπόκρυφος δὲν μένει.

ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙ;

Ὅταν χάνεται ὁ Φοῖβος εἰς τὰ γαλανὰ νερὰ
 Χρῶματα διασκορπίζων εἰς τὰς τ' οὐρανοῦ ἐκτάσεις
 Κ' εἰς τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης
 Καὶ χρυσᾶ καὶ πορφυρᾶ
 Βυθὸν ὀμνος βραδέως εἰς τὰ κυκᾶ πελάγη
 Πού ὑπάγει;

Τῆς ἀνοίξεως ὁ ῥύαξ μὲ γλυκὺν μορμυρισμὸν,

Ἐπὶ φύλλωμα σκιῶδες ῥέει μόνον κεκρυμμένος

Ἄλλὰ ὅταν ὠργισμένος

Ἐλθῆ ὁ ψυχρὸς χειμὼν

Κ' εἰς αὐτὸν ἀναλυθῶσιν αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι

Ποῦ ὑπάγει;

Ὅταν ἡ ὠραία φίλη τῶν ἀνθέων χρυσαλλίς

Ἐξ ἡδέων ἀρωμάτων τοῦ ῥοδῶνος μεθυσθεῖσα

Κ' εἰς τὸ ρεῦμα ἀφθεῖσα

Τοῦ ζεφύρου νωχελῆς

Διατρέχῃ τοῦ αἰθέρου τὰ ἀπέραντα πελάγη

Ποῦ ὑπάγει;

Μεταξὺ τῶν κλάδων πεύκης πολυφύλλου σκιερᾶς,

Μεταξὺ πολλῶν συντρόφων πράσινον ἔν φύλλον θάλλει

Ἦλθε πλήν ἀνεμοζάλη

Καὶ φρικτὸς φυσᾶ βορᾶς

Καὶ ἡ πεύκη συνετρίβη, καὶ τὸ φύλλον ἀνηράγη,

Ποῦ ὑπάγει;

Ὅπου μειδιῶντα πόντον ἡ γαλήνη ἀργυροῖ

Πάλλευκον ἱστίον πλοίου τὴν ἐσπέραν διακρίνεις.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης

Ἰσταται ἢ προχωρεῖ;

Ἄλλ' ἰδοῦ, ῥιπή ζεφύρου τὸ ὠθεῖ πρὸς τὰ πελάγη.

Ποῦ ὑπάγει;

Ὡς ὁ Φοῖβος ὡς ἱστίον εἰς τὰ γαλανὰ νερά.

Ὡς ἡ χρυσαλλίς, ὡς φύλλον, ὡς ὁ ῥύαξ τῆς ἐρήμου

Παρομοίως ἡ ζωὴ μου

Καθημέραν δὲν περᾶ;

Εἰς ἐπικινδύνους σῦρτεϊς, εἰς ἀγνώριστα τενάγη

Μὴ ὑπάγει;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

(1) Ἀναγκάζομεθα πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως νὰ προσθέσωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα. Σκοπός μας δὲν ἦτο νὰ προσβάλωμεν τὰ μοναστήρια ἢ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Οὐδ' ὁ χρόνος οὐδ' ὁ τόπος θὰ ἦτο ἀρμόδιος ἂν πράγματι εἶχομεν τὴν ἐφεσιν ταύτην. Ὅταν ἠθικὸν ἄλγος βαρύνῃ τὴν ψυχὴν τότε οὐδὲν εὐγενέστερον καὶ ὠραιότερον ἢ τὸ εὐθύνει τὸν νοῦν πρὸς οὐρανὸν καὶ εὐρίσκειν παραμυθίαν. Ἄλλ' ἀφ' οὗ οὐδὲν τούτων ὑπάρχει, δὲν εἶνε κρῖμα νεάνις τις π. χ. καλλιπάρειος καὶ ζωηρὰ ἥτις ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὠφέλιμος τῇ κοινωνίᾳ γινομένη καλὴ σύζυγος, καὶ καλὴ μήτηρ, καὶ νὰ ἐξασκῆ ἐλευθέρως τὰ θρησκευτικὰ τις καθήκοντα, νὰ καταστρέφῃ τὴν νεότητά της ἐκουσίως θαπτομένη εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους μοναστηρίου; Ἴδου τί ἠθελήσαμεν νὰ εἴπωμεν ἔπειτα, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἀμέσως ἐπομένου ποιηματίου διασκεδάζει πᾶσαν ὑπόψιν.

(2) Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἱστορίας τῆς ἀτυχοῦς La-Vallière ἐρωμένης Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ' καὶ ἀποθανούσης μοναχῆς ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς γενέσεως τῶν στίχων τούτων. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ὅταν ἡ πάτριος ἱστορία παρέχῃ τῷ ψάλτῃ παντοδαπὴν ὕλην εἶνε ἀπρεπὲς οὗτος ν' ἀνατρέχῃ εἰς τὰς ξένας· ἀλλὰ μᾶς παρέσυρε τὸ ὠραῖον τοῦ θύματος. Τὴν τύχην τῆς La-Vallière ἐξετραγώδησε ἂν δὲν ἀπατώμεθα ἡ Μοῦσα τοῦ διασήμου ποιητοῦ Alfred de Musset. Δὲν ἔχομεν καθόλου ἀξίωσιν νὰ συγκρίνωμεν τὸ ἀσθενὲς μέλος ἡμῶν μὲ τὴν περιπαθὴ λαλιὰν τῆς Γαλατίδος ἀηδόνας. Ἄν μόνον ἠδυνήθημεν νὰ ἐξωτερικεύσωμεν τὴν συγκίνησίν μας θὰ μείνωμεν εὐχαριστημένοι.

(3) Ἡ εὐγνωμοσύνη μᾶς ὑπηγόρευσε νὰ χύσωμεν καὶ ἡμεῖς ἐν δάκρῳ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ διδασκάλου μας Ἰωάννου Μενάγια.

Ἡ Μοῦσα ἐφάνη βλέπετε ἄγαν φειδωλὸς ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν ἔλεγε καὶ πάλιν ὀλίγα θὰ ἦσαν ἐγκώμιον τοῦ ἀνδρὸς οὗ τὰς σπα-
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

νίας ἀρετᾶς ἢ κοινωνία πᾶσα ὁμολογεῖ. Ὁ μακαρίτης διατελέσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη Διευθυντῆς τοῦ Λυκείου καὶ ἀκολούθως καθηγητῆς ἐν τῷ ἐνταῦθα Γυμνασίῳ, λίαν ὠρέλιμος ἐγένετο διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματος αὐτοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν. Λίωνία ἢ μνήμη αὐτοῦ!

Περαίνοντες ἐνταῦθα τὰς σημειώσεις, καὶ πάλιν θὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἐπιείκειαν. Ὅ,τι ἐνομίσαμεν προσκρῦδον τῇ φιλοκαλίᾳ ἀφῆράσαμεν ὅ,τι ἐνομίσαμεν ὡς δεῖν ἐπεξηγήσειως ἐδικαιολογήσαμεν, καὶ ἐπεμελήθημεν ἰσῶς πολὺ τοῦ στίχου εἰδοτες ὅτι.

. . . Là corre il mondo, ove più versi

Di sue dolcezze Il lusinghier Parnaso.

(Tasso Ger. Liber. Canto I.)

Ἄν ἐκ τούτων διέφυγέ τι ἡμῖν, ἐπικαλούμεθα τὴν εὐμένειαν τοῦ ἀναγνώστου.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ